

“χωρίς επαναστατική θεωρία δεν υπάρχει επαναστατικό κίνημα” Β.Ι. ΛΕΝΙΝ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

τεύχος 72 | ΑΠΡΙΛΗΣ 2021 | εφημερίδα της κομμουνιστικής οργάνωσης

ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ

ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΠΑΡΑΤΕΣ ΓΙΑ 200 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ 1821 ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΕΣΕΝΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΝΕΟΣ ΓΥΡΟΣ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΣΤΑ ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ

Μετά τις γιορτές για τα 200 χρόνια από την επανάσταση του 1821, η αστική τάξη ανασυντάσσεται από την κρίση της προηγούμενης δεκαετίας και προετοιμάζεται για την αντιμετώπιση της παρούσας υποτροπής της καπιταλιστικής κρίσης.

Η αναμενόμενη ύφεση της πανδημίας με τους εμβολιασμούς και την ερευνητική πρόοδο στην αντιμετώπιση του Covid, αποτελεί το σημείο εκκίνησης ενός νέου γύρου στον καπιταλιστικό ανταγωνισμό. Η ελληνική αστική τάξη θέλει να κερδίσει όσο το δυνατόν

περισσότερο από το χαμένο έδαφος της προηγούμενης δεκαετίας. Για να γίνει αυτό προϋπόθεση είναι το βάθεμα της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης και η περιφρούρηση της αστικής κυριαρχίας.

Η σημερινή κυβέρνηση έχει αναλάβει το έργο αυτό: της περαιτέρω ανασύνταξης των αστικών δυνάμεων και της παραπέρα διάλυσης του αντίπαλου στρατοπέδου, του στρατοπέδου της εργατικής τάξης. Η εργατική τάξη,

Σελ. 2 ►►

Η εγκληματική δράση της ελλαδικής εκκλησίας στην πανδημία

ΣΚΟΤΑΔΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΜΕ ΚΡΑΤΙΚΗ ΧΟΡΗΓΙΑ

σελ. 3 ►►

Σελίδες 7,8

Σελίδες 10-11

Σελίδες 14-15

Σελίδα 15

Συμμετέχουν
οι κομμουνιστές
σε κυβερνήσεις
και σε ποιές;

Δίκαιο το αίτημα
του Δημήτρη
Κουφοντίνα

Η καταγωγή
του
Χριστιανισμού
Α' μέρος

Ο νέος γύρος
Πολέμου στο
Ναγκόρνο
Καραμπάχ

βρίσκεται παραζαλισμένη από την ήττα της μνημονιακής δεκαετίας, με τις συνδικαλιστικές και πολιτικές της οργανώσεις αποδυναμωμένες, ωστόσο παραμένει κοινωνική πλειοψηφία που συνεχώς διευρύνεται από την καταστροφή μεσαίων στρωμάτων που κατρακυλάνε στις γραμμές του προλεταριάτου.

Η αστική τάξη για να διατηρήσει την κυριαρχία της – όντας κοινωνική μειοψηφία – πρέπει να πολυδιασπά την εργατική τάξη, να συνάπτει συμμαχίες με τμήματά της και να εξασφαλίζει διαρκώς ότι δεν θα υπάρξει ενόττητά της εργατικής τάξης κάτω από τις σημαίες της επανάστασης. Παρά τους κινδύνους που διέτρεξε η εξουσία της στις αρχές της δεκαετίας του 2010, κατάφερε να διατηρήσει την ταξική κυριαρχία της και να σταθεροποιήσει την πολιτική κατάσταση. Για να το καταφέρει αυτό χρειάστηκε εξωτερική βοήθεια (κυρίως από την ΕΕ) και να ξεπεράσει τις εσωτερικές της διαιρέσεις και τις αδυναμίες του πολιτικού της προσωπικού. Απέναντι στην επαναστατική κατάσταση που διαμορφώθηκε το 2011, συγκρότησε τις πολιτικές της δυνάμεις σε ενιαίο μέτωπο και κατάφερε να κυριαρχήσει στις πολιτικές εξελίξεις. Ρόλο στο τελικό αποτέλεσμα έπαιξε και η χρόνια διάβρωση των εργατικών οργανώσεων από την αστική επιρροή: εξαγορασμένοι συνδικαλιστές, αργυρώνητες πολιτικές οργανώσεις, καλοπληρωμένοι «διανοούμενοι» που μεταμφιέζανε τις αστικές αντιλήψεις σε ριζοσπαστικές και σπέρνανε σύγχυση.

Σήμερα, η κυριαρχία της αστικής τάξης στα πολιτικά πράγματα είναι αδιαμφισβήτητη. Η κυριαρχία του βασικού αστικού κόμματος, της Νέας Δημοκρατίας, είναι αδιατάρακτη. Η σημερινή κυβέρνηση έχει σοβαρότατη ευθύνη για πάρα πολλούς θανάτους λόγω COVID-19 αφού δεν πήρε τα κατάλληλα μέτρα για την αποφυγή τους (αποφασιστική ενίσχυση του δημόσιου συστήματος υγείας με εξοπλισμό και προσωπικό, με νέες ΜΕΘ και ΜΑΦ, πολλαπλασιασμό των δρομολογίων των ΜΜΜ, ελέγχους σε χώρους εργασίας και τεστ, υποχρέωση των καπιταλιστών για αποσυμφόρηση των εργασιακών χώρων χωρίς καμιά περικοπή μισθών και μίσθωση λεωφορείων για την ασφαλή μεταφορά των εργαζομένων στην εργασία και αποσυμφόρηση των ΜΜΜ, κ.α) Παρόλες τις τεράστιες ευθύνες της κυβέρνησης, όπως και των προηγούμενων κυβερνήσεων που αποδυνάμωσαν το δημόσιο σύστημα υγείας και έδωσαν προνόμια και χρήμα στους ιδιώτες-καπιταλιστές, η κυβέρνηση της ΝΔ φαίνεται να βαδίζει αλώβητη.

Το βασικό πολιτικό πλεονέκτημα της κυβέρνησης, είναι ότι δεν υπάρχει άλλη πολιτική πρόταση (πλην της ανεδαφικής σοσιαλδημοκρατικής πρότασης του ΜΕΡΑ25). Τα υπόλοιπα αστικά κόμματα (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ, ΕΛΛ. Λύση) αποδέχονται το ίδιο μνημονιακό πλαίσιο άσκησης πολιτικής, ενώ η Αριστερά έχει αυτοεξαιρεθεί από την ουσία της πολιτικής που είναι η διεκδίκηση της εξουσίας και βουλιάζει στην απαξίωση.

Απέναντι στη νέα καπιταλιστική και υγειονομική κρίση και στον αυταρχικό κατήφορο της κυβέρνησης Μητσοτάκη, η αριστερά πρέπει να προβάλει τον δικό της προγραμματικό λόγο και την προοπτική να πραγματοποιήσει το πρόγραμμά της από θέση εξουσίας, αμφισβητώντας έμπρακτα την κυβέρνηση και την πολιτική της και την ίδια την καπιταλιστική εξουσία η οποία την μόνη προοπτική που δίνει στη κοινωνία είναι η διαιώνιση των μνημονιακών δεσμεύσεων, οι εντεινόμενοι περιορισμοί στην ατομική, κοινωνική και πολιτική ζωή, η περιστολή κατακτημένων δικαιωμάτων, η αστυνομοκρατία και η κρατική βία.

Η επαναστατική ανατροπή του αστικού καθεστώτος είναι ο μοναδικός δρόμος για την ικανοποίηση των αιτημάτων της εργατικής τάξης εν μέσω καπιταλιστικής κρίσης. Ο αγώνας για ψωμί, δουλειά, υγειονομική περίθαλψη, παιδεία είναι αγώνας για προλεταριακή επανάσταση. Είναι αγώνας ενάντια στα προνόμια της αστικής τάξης που οι μνημονιακές κυβερνήσεις προστάτευσαν σφαγιάζοντας μισθούς, συντάξεις, κοινωνικές παροχές και εργατικά δικαιώματα.

Οι κομμουνιστές αντιπαλεύουν την αστυνομοκρατία επειδή παλεύουν για να ανατρέψουν το αστικό μνημονιακό καθεστώς. Στρέφονται ενάντια στην αστυνομοκρατία και την καταστολή γιατί τους βάζει εμπόδια στην πάλη τους ενάντια στο αστικό καθεστώς. Η προπαγάνδα ενάντια στην αστυνομοκρατία πρέπει να συνδέει την καταστολή με το γενικότερο κοινωνικό καθεστώς, αλλιώς είναι σαν να λέμε «εκμεταλλευτείτε μας, αλλά μη μας δέρνετε κιόλας».

Παλεύουμε ενάντια στην καταστολή για να ανοίξουμε το δρόμο στην επαναστατική κατεύθυνση. Σε αυτήν την κατεύθυνση υποστηρίζουμε την αναγκαία αυτοάμυνα ενάντια στις οργανωμένες κρατικές συμμορίες της αστυνομίας.

Η εγκληματική δράση της ελλαδικής εκκλησίας στην πανδημία: Σκοταδισμός και άρνηση της επιστήμης με κρατική χορηγία

Στις 21/2 γίνεται γάμος στην Μαλεσίνα, χωριό της Φθιώτιδας, στη εκκλησία Αγίου Κωνσταντίνου και Ελένης, με περισσότερα από 200 άτομα που δεν τηρούν τα μέτρα προστασίας. Οι ιερείς του ναού παρά τις προσπάθειες τους να αποφύγουν τον συνωστισμό τελικώς δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν το μοιραίο. Ο γάμος έγινε εστία μετάδοσης του κορονοϊού. Η Μαλεσίνα, μια κωμόπολη 4500 κατοίκων βυθίστηκε στο πένθος με 15 νεκρούς ως τώρα. Τι ήταν αυτό που επέτρεψε σε 200 άτομα να συνωστιστούν εν μέσω πανδημίας σε μια θρησκευτική γαμήλια τελετή; Η εύκολη απάντηση είναι η αμέλεια των αρχών. Τα αίτια όμως είναι βαθύτερα και έχουν σχέση με την στάση της εκκλησίας στο πρόβλημα της επιδημίας.

Την ίδια περίοδο, στην άλλη άκρη της χώρας, στο νησί των Δωδεκανήσων, την Κάλυμνο, είχαμε εκτόξευση των κρουσμάτων. Ο δήμαρχος του νησιού, κος Διακομιχάλης, κατηγόρησε την εκκλησία, τα σχολεία και τους αρνητές κωρονοϊού για το φαινόμενο. Είναι και αυτό τυχαίο;

Εάν πάμε βόρεια, στην Νέα Αμισό Δράμας, πιστοί με την προτροπή του εφημέριου του ιερού ναού Αγίου Γεωργίου, πραγματοποίησαν λιτανεία στους δρόμους του χωριού, χωρίς μάσκες και αποστάσεις. Ο δε πρωτοσύγκελος της Μητρόπολης Δράμας, σε επικοινωνία του με το protothema.gr υποβάθμισε το γεγονός δηλώνοντας ότι ο κόσμος που παραβρέθηκε δεν ήταν ούτε λιγότερος ούτε περισσότερος από εκείνους που μπαίνουν στα σούπερ μάρκετ και τα μέσα μαζικής μεταφοράς μόνο που παρέλειψε να αναφέρει ότι στα σούπερ μάρκετ και στα μέσα μαζικής μεταφοράς είναι υποχρεωτική η χρήση μάσκας και γίνεται απόπειρα τήρησης στοιχειωδών αποστάσεων.

Ταυτοχρόνως, στη πληττόμενη Θεσσαλονίκη, η Μητρόπολη της, γύρευε και τα ρέστα. Μέσω ανακοίνωσης του ιερού ναού Αγίου Δημητρίου κατηγορεί όλους τους άλλους για τον συνωστισμό την ημέρα της γιορτής του Αγίου Δημητρίου. Για την Μητρόπολη φταίει η αστυνομία που δεν πήρε μέτρα για τον συνωστισμό στην εκκλησία και οι δημοσιογράφοι που πείραξαν τις κάμερες και τις φωτογραφικές μηχανές που έδειχναν συνωστισμό. Υπαίτιοι για την Μητρόπολη είναι ονομαστικά, ο Κυριάκος Μητσοτάκης, ο Άδωνις Γεωργιάδης, ο Αλέξης Τσίπρας και η Φώφη Γεννημάτα που έδειξαν την γιορτή ως αίτια διασποράς την πανδημίας. Μάλιστα αφήνει υπονοούμενο ότι η εξέλιξη ήταν προδιαγεγραμμένη και

συνειδητά δεν επιβλήθηκαν μέτρα, με σκοπό να επιρριφθεί η ευθύνη στην εορτή του Αγίου Δημητρίου, ως βολική λύση. Εξαπολύει πυρά κατά των φοιτητών που κάνουν πάρτι, των οπαδών ομάδων και των διαδηλωτών. Τουλάχιστον, δεν κατηγόρησε ρητά τις μυστικές υπηρεσίες, την παγκοσμιοποίηση, τους καθολικούς, του εξωγήινους, τους εσωγήινους, τους μασόνους, τους σατανιστές, τις μυστικές εταιρίες, το συμβούλιο της Σιών, τους Τούρκους, τους άθεους, τους αναρχικούς και τους κομμουνιστές... Αυτό μπορεί κανείς να το πει και πρόοδο που δεν αναιρεί την πραγματικότητα.

Όμως αν θέλουμε να κατανοήσουμε την στάση της εκκλησίας ως αφουγκραστούμε τον Μητροπολίτη Πειραιώς σε συνέντευξη του στην εκπομπή της Πειραιϊκής Εκκλησίας “Εφ’όλης της ύλης του Δημήτρη Αλφιέρη στις 17/2 και που δημοσιεύτηκε διαδικτυακά στο Εκκλησία On Line στις 18/2. Ερωτώμενος για το θέμα της πανδημίας του COVID – 19, ο Μητροπολίτης σημείωσε πως «ο Θεός δεν είναι τιμωρός, είναι πηγή αγαθότητας. Οι πράξεις μας έρχονται και μας τιμωρούν. Οι αρρώστιες και κυρίως αυτή η πανδημία είναι απότοκα αυτής της αποστασίας, της αμετανοησίας και γι’ αυτόν ακριβώς τον λόγο η Εκκλησία ταπεινά, φιλόστοργα αυτό που προσπαθεί να εμπνεύσει είναι η μετάνοια για να έρθει το άπειρο έλεος του Κυρίου» και συνέχισε παρακάτω «Έχουμε ελπίδα και η ελπίδα μας είναι η Ανάσταση, είναι ο Χριστός, είναι η Θεία παρουσία στη ζωή μας», τόνισε στην συνέχεια και αναφερόμενος στο «μεγάλο θαύμα της Θείας Κοινωνίας», υπογράμμισε με έμφαση ότι «δεν μεταδίδει τη νόσο» επικαλούμενος παράλληλα και «τα μέσα της επιστήμης: την παρατήρηση και το πείραμα», μιας και από τον Μάιο έως τον Νοέμβριο του 2020 όπου οι Εκκλησίες μας λειτουργούσαν και κοινωνήσαν εκατομμύρια άνθρωποι, δεν καταγράφηκαν αντίστοιχα κρούσματα, γιατί, όπως χαρακτηριστικά σημείωσε ο Σεβασμιώτατος, «ο Χριστός δεν μεταδίδει θάνατο. Μεταδίδει ζωή. Δίνει ζωή».

Για τον Μητροπολίτη Πειραιώς, δεν υπάρχουν φυσικές, βιολογικές διεργασίες που έχουν απτά αποτελέσματα αλλά όλα είναι αποτέλεσμα των αμαρτιών που ενόχλησαν τον θεό που για να συνετίσει αμόλησε μια πανδημία ώστε να τους ξαποστείλει όλους μια ώρα αρχύτερα!!!! Άλλωστε, για την Μητροπολίτη Πειραιώς η θεία κοινωνία δεν κολλάει αφού από τον Νοέμβριο του 2020 σε μια χώρα 11 εκατομμυρίων κοινωνήσαν γενικώς εκατομμύρια

άνθρωποι και δεν καταγράφηκαν κρούσματα!!!! Μάλλον, για τον Μητροπολίτη Πειραιώς, οι άνθρωποι πλήττονται από την επιδημία με έναν παραφυσικό τρόπο αφού η επιδημία δεν είναι αποτέλεσμα φυσικών διεργασιών αλλά πράξη ενός θεού. Τα μέτρα υγιεινής άλλωστε, σύμφωνα με τις απόψεις του, δεν έχουν καμία αξία όταν πρόκειται για θέμα πίστης που σημειωτέων πάντα σώζει. Με άλλα λόγια, η απόλυτη παραφροσύνη και ο σκοταδισμός βασιλεύει στο νου του Μητροπολίτη.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο είναι λογικό η έκκληση του καθηγητή Πνευμονολογίας του Πανεπιστήμιου Κρήτης και διευθυντή Πνευμονολογικής Κλινικής του ΠΑΓΝΗ, κ. Νίκου Τζανάκη, στον ΣΚΑΪ ΚΡΗΤΗΣ 92.1, όπως αναδημοσιεύτηκε στο newsit.gr, στις 20/2, να πέσει στο κενό.

Ο κος Τζανάκης, μάρτυρας συνάθροισης ο ίδιος έξω από εκκλησία σε χωρίο της Κρήτης όπου γίνονταν μνημόσυνο με συμμετοχή 150 ατόμων, κάλεσε με αγωνία την εκκλησία και ειδικά την Εκκλησία της Κρήτης, να σταματήσει ή να ρυθμίσει το θέμα αυτό. Θα μπορούσε το ιερό μέρος της επιμνημόσυνης δέησης να τελεστεί σε κλειστό κύκλο συγγενών και να μην υπήρχε όλη η υπόλοιπη κοινωνική εκδήλωση που συνόδευε την δέηση. Για τον κο Τζανάκη δεν αποτελεί δικαιολογία ότι ήταν έξω ο κόσμος και τηρούσε αποστάσεις,. Θεωρεί ότι λογικά θα γίνονταν χειραψίες, θα καθίσαν για καφέ ακόμη και μάσκες να φορούσαν δεν τηρούνταν τα μέτρα που πρέπει.

Ποια είναι οι αιτίες αυτής της παράλογης στάσης της εκκλησίας;

Η ελλαδική εκκλησία δεν έχει μάθει να μην τα έχει όλα. Έτσι, επιθυμεί και επιχορηγήσεις και μισθοδοσία από το κράτος και επενδύσεις και μεγάλες ιδιοκτησίες και τα παγκάρια γεμάτα. Όμως, τα παγκάρια λόγω της πανδημίας άδειασαν. Πρέπει με κάθε τρόπο και μέθοδο να καλέσει τους πιστούς να τα γεμίσουν ξανά ώστε να συνεχίζει να διατηρεί τον βίο της που δεν έχει καμία σχέση με την εγκράτεια και την διδαχές που πρεσβεύει.

Άλλωστε, η εκκλησία είναι ένας παρωχημένος θεσμός κατάλοιπο του φεουδαρχικού τρόπου παραγωγής. Η αστική τάξη δεν τόλμησε ή δεν μπόρεσε να συγκρουσθεί μαζί της. Όμως, οι εποχές έχουν αλλάξει και οι ιερείς το γνωρίζουν. Ο κόσμος έφυγε από την εκκλησία ως χώρο, με επιβολή των αρχών, για λόγους αντιμετώπισης της πανδημίας. Το αν οι πιστοί θα γυρίσουν στην αγκαλιά της εκκλησίας ή θα αποστρέψουν τους οφθαλμούς τους σε μια επίπλαστη ή μη κοσμικότητα που θα απαντάει όμως στις ανάγκες των καιρών αποτελεί και ενδόμυχο φόβο των ιερέων. Η οικογενειακή ενοριακή ζωή των πιστών έχει σπάσει και μένει να φανεί εάν το ρήγμα θα διατηρηθεί.

Το ερώτημα όμως παραμένει. Γιατί η ελληνική αστική τάξη απέτυχε να αναλάβει τον ιστορικό της ρόλο και να εξαλείψει τα κατάλοιπα του φεουδαρχισμού όπως είναι ο θεσμός της Ορθόδοξης Εκκλησίας με τις πολιτικές αναχρονιστικές απόψεις και θέσεις;

Αυτό εξηγείται από τη διαδικασία σχηματισμού της αστικής τάξης και τους συμβιβασμούς που χρειάστηκε να κάνει στην πάλη της για την κατάκτηση της εξουσίας. Αλλά και από την ιστορική διαδρομή της Ορθόδοξης Εκκλησίας, ως θεσμού, με την στενή προσκόλληση στην κοσμική εξουσία, είτε είναι ο απολυταρχικός Βυζαντινός αυτοκράτορας, είτε ο Τούρκος σουλτάνος, είτε ο τσάρος πασών των Ρωσίων, είτε ο Έλληνας βασιλιάς, είτε η Ελληνική αστική δημοκρατία ή η χούντα των συνταγματαρχών.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, εξηγείται και η έκτακτη επιχορήγηση στην εκκλησία που προβλέπει η τροπολογία που υπογράφουν ο Σταϊκούρας και η Κεραμέως για την κάλυψη έκτακτων αναγκών λόγω πανδημίας. Φαίνεται ότι στην εκκλησία δεν αρκούν τα εκατοντάδες εκατομμύρια που απομυζά κάθε χρόνο από τον κρατικό κορβανά, ούτε και η θεσπισμένη φοροασυλία της και ζητάει να καλύψει ακόμα και τις απώλειες από τα παγκάρια λόγω της πανδημίας. Διαχρονικά η εκκλησιαστική μαφία, ανταλλάσσει την προνομιακή της μεταχείριση από την αστική τάξη και το κράτος της, με ανεκτίμητες υπηρεσίες αποβλάκωσης του λαού. Η αστική τάξη έχει κάθε συμφέρον να μην αντιδρούν οι εργαζόμενοι που υφίστανται εκμετάλλευση και παράγουν με τον δικό τους μόχθο τον πλούτο που έχει στην ιδιοκτησία της. Η διασπορά χριστιανικών μύθων, δοξασιών και αντιεπιστημονικών θεωριών συμβάλλει στην υποβάθμιση του πνευματικού επιπέδου των πιστών και βοηθάει στη διαιώνιση της αστικής κυριαρχίας.

Γαλιζης Νίκος

Η ήττα του 2012 πιο καταστροφική από την κατάρρευση Το παράδειγμα της εκλογικής επιρροής του ΚΚΕ

Το βάρος της ήττας του 2012 γίνεται φανερό από τη σημερινή κατάσταση του ευρύτερου εργατικού κινήματος και ιδιαίτερα της κομμουνιστικής Αριστεράς. Φαίνεται όμως, ότι οι συνέπειες της ήττας αυτής είναι ακόμα χειρότερες, ακόμα και από αυτές της κατάρρευσης του 1989-91. Αυτό προκύπτει και από τη σύγκριση ποιοτικών στοιχείων, αλλά και από αντικειμενικούς δείκτες όπως είναι τα εκλογικά αποτελέσματα. Μια σύντομη σύγκριση των εκλογικών δεικτών για το βασικό φορέα της κομμουνιστικής Αριστεράς, το ΚΚΕ, δείχνει το μέγεθος της καταστροφής.

Την περίοδο 1989-91 λοιπόν, πέρα από την κατάρρευση των καθεστώτων του ανατολικού μπλοκ και τη διάλυση της ίδιας της Σοβιετικής Ένωσης, το ΚΚΕ αντιμετώπισε δύο μαζικές διασπάσεις: τη αποχώρηση σχεδόν του συνόλου της ΚΝΕ το 1989, παράλληλα με την αποχώρηση μελών της Κ.Ε. και πολλών κομματικών στελεχών και τη διάσπαση του 1991 με τη μισή σχεδόν Κεντρική Επιτροπή να προσχωρεί στον Συνασπισμό.

Παρά τα χτυπήματα αυτά, το ΚΚΕ άντεξε και σύντομα μπήκε σε πορεία ανασυγκρότησης. Αυτό αποτυπώνεται στα αποτελέσματα των εκλογικών αναμετρήσεων μετά την «περιπέτεια» του 1989-91.

1993: 313.001 ψήφοι και 4,54%

Ευρωεκλογές 1994: 410.741 ψήφοι και 6,29%

1996: 380.167 ψήφοι και 5,61%

Οι εκλογικές επιδόσεις της περιόδου ήταν εμφανώς χαμηλότερες από αυτές προ της συγκρότησης του διαβόητου «Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου», όμως αποτυπώνανε μια σαφή δυναμική ανάκαμψης μόλις 5 χρόνια μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ και την διπλή διάσπαση. Η δυναμική αυτή επιβεβαιώθηκε στις επόμενες εκλογικές αναμετρήσεις με το ΚΚΕ να ξεπερνάει το 8% το 2007 και να φτάνει το 9,5% στις ευρωεκλογές του 2004.

Διαφορετική είναι η κατάσταση μετά την ήττα του 2012.

Η πολιτική ήττα του 2011-12 εκδηλώθηκε για το ΚΚΕ με την εκλογική συντριβή του Ιουνίου του 2012. Η αιτία της ήττας, ήταν η άρνηση του ΚΚΕ (παράλληλα με το μεγαλύτερο μέρος της υπόλοιπης κομμουνιστικής

Αριστεράς) να κινηθεί στην κατεύθυνση της διεκδίκησης της εξουσίας, μετά την επαναστατική κατάσταση που διαμορφώθηκε στα τέλη του 2011. Εμβληματική στιγμή αυτής της ήττας ήταν η ερώτηση προς την Αλέκα Παπαρήγα «Τι θα κάνετε την εντολή σχηματισμού κυβέρνησης;», η οποία έδωσε την απάντηση «Θα την γυρίσουμε πίσω» καθιστώντας σαφές ότι το ΚΚΕ δεν είχε καμία διάθεση διεκδίκησης της εξουσίας.

Η αυτοεξαίρεση του ΚΚΕ από την ουσία της πολιτικής, που είναι η διεκδίκηση της εξουσίας, οδήγησε σε μαζική αποστροφή τους ψηφοφόρους του, οι οποίοι κατευθύνθηκαν προς τον ΣΥΡΙΖΑ που πολιτευόταν με το σύνθημα της «Αριστερής Κυβέρνησης». Το εκλογικό αποτέλεσμα του Ιουνίου του 2012 που αποτελεί ιστορικό χαμηλό για το ΚΚΕ ήταν η «επιβράβευση» της πολιτικής του.

Στη συνέχεια και παρά τη διάψευση των προσδοκιών που καλλιέργησε ο ΣΥΡΙΖΑ, οι ψηφοφόροι που απομακρύνθηκαν από το ΚΚΕ το 2012 δεν επέστρεψαν. Σχεδόν 9 χρόνια μετά, οι εκλογικές επιδόσεις του ΚΚΕ εξακολουθούν να κινούνται λίγο πάνω από το ιστορικό χαμηλό του Ιουνίου του 2012.

2012: 277.227 ψήφοι και 4,50%

Ιανουάριος 2015: 338.188 ψήφοι και 5,47%

Σεπτέμβριος 2015: 301.684 ψήφοι και 5,55%

2019: 299.621 ψήφοι και 5,30%

Το πιο ενδιαφέρον στα παραπάνω αποτελέσματα, είναι ότι το ΚΚΕ καταγράφει την καλύτερη – μετά το 2012 - επίδοσή του τον Ιανουάριο του 2015, στις εκλογές που ο ΣΥΡΙΖΑ διεκδικεί (και κατακτά) την κυβέρνηση, οπότε θα έπρεπε θεωρητικά να ασκείται ασφυκτική πίεση στο ΚΚΕ και οι ψήφοι του να μειώνονται. Όμως, παρά την πίεση, το ΚΚΕ κερδίζει ψήφους από μικροαστικά στρώματα που είναι δυσαρεστημένα από την κυβέρνηση Σαμαρά, αλλά φοβούνται να ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ, καθώς τον θεωρούν επικίνδυνο για τα συμφέροντά τους, αφού αντιλαμβάνονται ενστικτωδώς ότι η έξοδος από τα μνημόνια που διακηρύττει ο ΣΥΡΙΖΑ έχει αλυσιδωτές κι επικίνδυνες για τα συμφέροντά τους συνέπειες. Προτιμάνε έτσι να ψηφίσουν ένα ακίνδυνο (για τα αστικά και μικροαστικά συμφέροντα) ψηφοδέλτιο διαμαρτυρίας,

επιλέγοντας το ΚΚΕ και την εξωκοινοβουλευτική Αριστερά. Οι ίδιοι μικροαστοί, στις επόμενες εκλογές, αισθάνονται άνετα με τον - μνημονιακό πλέον - ΣΥΡΙΖΑ, δεν τον θεωρούν επικίνδυνο και τον ψηφίζουν εγκαταλείποντας το ΚΚΕ. Έτσι, ενώ θα περίμενε κανείς ενίσχυση του ΚΚΕ μετά την παταγώδη αποτυχία του ΣΥΡΙΖΑ, αυτό χάνει πάνω από 35.000 ψήφους.

Εκτός όμως από τη συρρίκνωση της «σκληρής» του εκλογικής επιρροής, το ΚΚΕ φαίνεται να χάνει και την ευρύτερη επιρροή του. Σε μικρότερης σημασίας εκλογικές αναμετρήσεις όπως οι ευρωεκλογές και οι εκλογές για τοπική διοίκηση, η Αριστερά πάντα κατέγραφε καλύτερα αποτελέσματα, καθώς κέρδιζε ψήφους από «συμπαθούντες» που στις βουλευτικές εκλογές υπέκυπταν στα διλήμματα επιλογής κυβέρνησης.

Οι επιδόσεις του ΚΚΕ στις ευρωεκλογές δείχνουν συρρίκνωση και αυτής της ευρύτερης επιρροής.

2014: 349.342 ψήφοι και 6,11%

(Ιστορικό χαμηλό – κάτω και από την επίδοση του 1994)

2019: 302.603 ψήφοι και 5,35%

(Νέο ιστορικό χαμηλό)

Η συρρίκνωση αυτής της «ευρύτερης επιρροής» επιβεβαιώνεται και στις περιφερειακές εκλογές, όπου τα ψηφοδέλτια της Λαϊκής Συσπείρωσης υποχώρησαν από το 10,8% το 2010, στο 8,81% το 2014 και στο 6,86% το 2019.

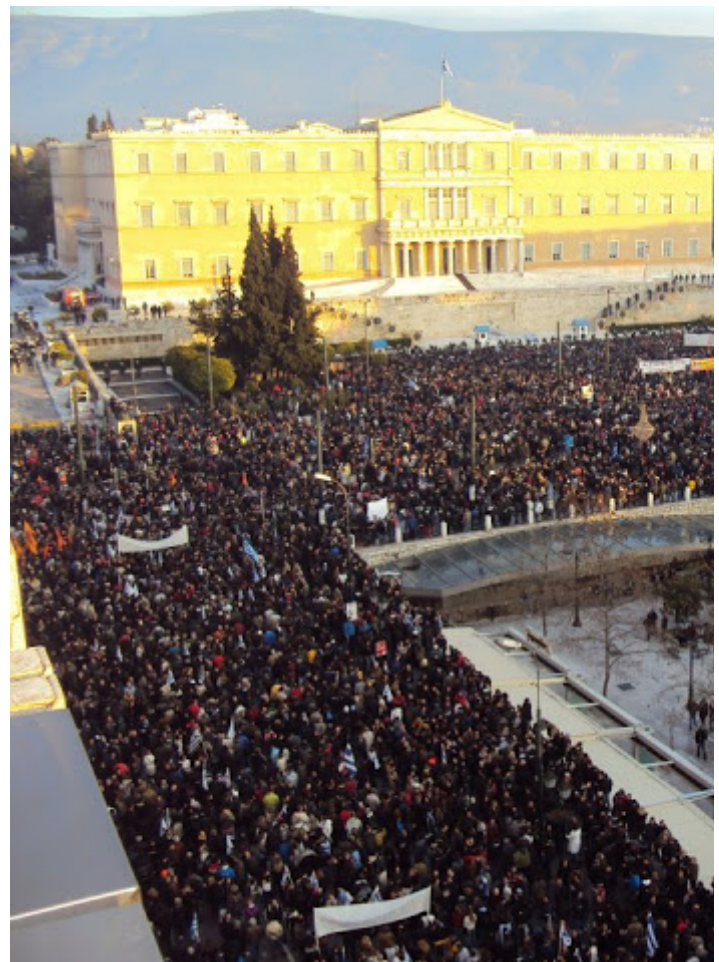
Όλα τα εκλογικά στοιχεία λοιπόν, δείχνουν ότι αντί για ανάκαμψη, την περίοδο μετά την ήττα του 2012, το ΚΚΕ εμφανίζει συρρίκνωση της επιρροής του. Επιπλέον, φαίνεται ότι η πολιτική του έχει περιορίσει το κύρος και την ακτινοβολία του, που εκτεινόταν πολύ πέρα της εκλογικής του επιρροής. Γι' αυτό τα αρνητικά εκλογικά αποτελέσματα δεν περιορίζονται στις βουλευτικές εκλογές, αλλά καταγράφονται και στις ευρωεκλογές και τις εκλογές για τοπική διοίκηση. Η πορεία του επομένως, είναι αντίστροφη από αυτήν μετά το 1989-91. Τότε είχε καταφέρει σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα να αντιστρέψει τη δυσμενή κατάσταση. Σήμερα, 9 χρόνια μετά τη χαμένη ευκαιρία του 2011-12, εξακολουθεί να βουλιάζει.

Ο βασικός λόγος που η ήττα του 2012 έχει καταστροφικές συνέπειες διαρκείας για το ΚΚΕ και την κομμουνιστική Αριστερά, είναι η συνολικά λανθασμένη ανάγνωση της περιόδου, συνέπεια της οποίας είναι, ότι οι δυνάμεις αυτές δεν αντιλαμβάνονται τα γεγονότα του 2012 σαν ήττα. Το ΚΚΕ μάλιστα χαρακτηρίζει στα συνεδριακά του κείμενα την στάση του κόμματος εκείνη την περίοδο σαν «παρακαταθήκη για το μέλλον».

Όσο αυτή η στάση δεν αλλάζει και απ' ό,τι φαίνεται από τα κείμενα του 21^{ου} συνεδρίου δεν πρόκειται να αλλάξει – και μάλλον θα παραμείνει ίδια και τα επόμενα χρόνια – το ΚΚΕ κινείται σε μια καταστροφική πορεία που οδηγεί στην έξοδο από τη Βουλή. Οι επόμενες εκλογικές αναμετρήσεις παίρνουν χαρακτήρα μάχης ζωής ή θανάτου για το ΚΚΕ, καθώς σε κάθε εκλογική μάχη θα πλησιάζει όλο και περισσότερο το «μοιραίο».

Β.Θ.

Σύνταγμα 12/02/2012

Συμμετέχουν οι κομμουνιστές σε κυβερνήσεις και σε ποιές;

Σε άρθρο του που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα του συλλόγου «Γιάνης Κορδάτος» στις 17/3/2021 με τίτλο «Το 21ο συνέδριο του ΚΚΕ και η συμμετοχή σε αστικές κυβερνήσεις», ο Έκτορας Φωτιάδης (ΕΦ), ασκεί κριτική σε ανυπόγραφο άρθρο που δημοσιεύτηκε στο Ριζοσπάστη στις 27 κ 28/2/ 2021 με τίτλο «Οι κυβερνήσεις Τζαννετάκη και Ζολώτα» στο πλαίσιο της ιστορικής αναδρομής «30 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ 13ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΚΚΕ».

Ο ΕΦ εκτιμά πως « [...] Το κείμενο είναι γεμάτο από αντιφάσεις, αναλήθειες και αποκρύψεις γεγονότων, ενώ εγείρει πολλά και κρίσιμα ερωτήματα».

Γράφει επίσης ο ΕΦ: «[...] Το κείμενο εκτιμά (και κατά τη γνώμη μας σωστά) ότι η συμμετοχή του ΚΚΕ στις δυο αυτές κυβερνήσεις ήταν λανθασμένη. Η συμμετοχή σε αυτές τις κυβερνήσεις κρίνεται από την πλευρά μας ως λανθασμένη όχι επειδή γενικώς και αορίστως το ΚΚΕ συμμετείχε σε μη κομμουνιστικές κυβερνήσεις, αλλά διότι α) αυτές οι κυβερνήσεις ήταν καθαρά αστικές, β) αποσκοπούσαν στη δήθεν κάθαρση και τον εξαγνισμό του αστικού πολιτικού συστήματος, γ) η συμμετοχή του ΚΚΕ δεν προήγαγε ούτε κατ' ελάχιστο την κινηματική διαδικασία και δ) δημιούργησε αντιπάθεια για το ΚΚΕ σε μεγάλα λαϊκά στρώματα.»

Στο τέλος του άρθρου του ο ΕΦ, αφού ασκεί κριτική στα ζητήματα που νομίζει ότι χρήζουν κριτικής και αφού θέτει ορισμένα ερωτήματα, καταλήγει ως εξής: «Ας μην θέσουμε άλλα ερωτήματα και ας διατυπώσουμε με καθαρότητα την άποψή μας. Ο στόχος για σχηματισμό μιας αντιμπεριαλιστικής, αντιμονοπωλιακής, δημοκρατικής κυβέρνησης είναι ένας τακτικός στόχος στρατηγικού χαρακτήρα και όχι η ίδια η στρατηγική. Η πρόταση αυτή αποσκοπεί στη συσπείρωση ευρύτερων κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων. Ο σχηματισμός μιας τέτοιας κυβέρνησης δεν είναι νομοτέλεια. Είναι απλώς ένα σκαλοπάτι στην ταξική πάλη που μπορεί και πρέπει να ανοίξει δρόμους για την επαναστατική ανατροπή της καθεστηκίας τάξης. Η ίδια η πορεία της ταξικής πάλης μπορεί να καταστήσει έναν τέτοιο στόχο ξεπερασμένο. Το θέμα είναι σε κάθε ιστορική φάση, λαμβάνοντας υπόψη το επίπεδο ανάπτυξης της χώρας, την κοινωνικοταξική σύνθεση ενός λαού, το επίπεδο συνείδησης των εργαζομένων, τον συσχετισμό δυνάμεων, να βρίσκεται ο βέλτιστος δρόμος προς την επανάσταση. Οι χοντροκομμένες θεωρήσεις δεν βοήθησαν ποτέ, και ούτε

και πρόκειται, την ανάπτυξη του επαναστατικού κινήματος.»

Ο ΕΦ συμφωνεί με την ηγεσία του ΚΚΕ ως προς το συμπέρασμα ότι «... η συμμετοχή του ΚΚΕ στις δυο αυτές κυβερνήσεις ήταν λανθασμένη». Χωρίς όμως ο ίδιος, όπως και η ηγεσία του ΚΚΕ, να προσδιορίζει το χαρακτήρα του λάθους: ήταν στρατηγικό λάθος ή λάθος τακτικής; Η μήπως ήταν κάτι περισσότερο;

Η γνώμη μας είναι τούτη: η συμμετοχή του ΚΚΕ στις κυβερνήσεις Τζαννετάκη και Ζολώτα, συνιστούσε παραβίαση των ιδρυτικών του αρχών, όπως αυτές προσδιορίστηκαν στο ιδρυτικό του Συνέδριο:

ΙΔΡΥΤΙΚΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

«Το Σ.Ε. Κόμμα δεν δύναται ποτέ να συμμετάσχει ή να ενισχύσει οποιαδήποτε κυβέρνηση της αστικής τάξεως και αποκρούει κάθε απόπειραν απομακρύνσεώς του από την πάλη των τάξεων...»

Πρόκειται επομένως για παραβίαση αρχών και όχι για κάποιο, οποιοδήποτε, λάθος. Το ίδιο, και πολύ χειρότερα, συνέβη το 1944 αφού το ΚΚΕ και το ΕΑΜ είχαν την εξουσία, πλην της επίσημης κρατικής, και την παρέδωσαν! Το γεγονός και μόνο ότι ο Γεώργιος Παπανδρέου επικεφαλής της «Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας» σύμφωνα με το « Συμβόλαιο του Λιβάνου» ζήτησε και πήρε την άδεια από το ΚΚΕ και το ΕΑΜ να αποβιβαστεί στον Πειραιά, ερχόμενος από Κάιρο, δείχνει ποιος ήταν εξουσία στην Ελλάδα, τις μέρες της απελευθέρωσης του Οκτώβρη του '44.

Η συμμετοχή σε αστικές κυβερνήσεις πήρε το όνομα Μιλλερανισμός από το διεθνές κομμουνιστικό κίνημα. Μιλλερανισμός ήταν η συμμετοχή στην κυβέρνηση Παπανδρέου το 1944 και στις κυβερνήσεις Τζαννετάκη και Ζολώτα, το 1989.

Η συμμετοχή του ΚΚΕ στις εν λόγω κυβερνήσεις, και σαν αποτέλεσμα της παραβίασης των ιδρυτικών αρχών, διευκόλυνε το αστικό πολιτικό σύστημα, διευκόλυνε στην ανάδειξη της κυβέρνησης Μητσοτάκη κατόπιν, στην επιτάχυνση της νεοφιλελεύθερης επίθεσης, στην ιδιωτικοποίηση των ραδιοτηλεοπτικών συχνοτήτων, στην επέκταση της συμφωνίας για τις βάσεις, έσπρωξε το κίνημα στη λήθη, κλπ, κλπ.

Συμμετέχουν όμως οι κομμουνιστές σε κυβερνήσεις και σε ποιες κυβερνήσεις συμμετέχουν; Ποιος το ορίζει άραγε αυτό;

Το παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα δεν άφησε αναπάντητο το ερώτημα:

«...Οι κομμουνιστές πρέπει ανάλογα με την κατάσταση να δηλώνουν πρόθυμοι να σχηματίσουν μια εργατική κυβέρνηση μαζί με μη κομμουνιστικά εργατικά κόμματα και με μη κομμουνιστικές εργατικές οργανώσεις. Μπορούν όμως να το κάνουν αυτό μόνον τότε, όταν υπάρχουν εγγυήσεις πως η εργατική κυβέρνηση θα διεξάγει πράγματι κατά του αστισμού έναν αγώνα με την προαναφερθείσα έννοια. Επιπρόσθετα οι αυτονόητες προϋποθέσεις της συμμετοχής των κομμουνιστών σε μια τέτοια εργατική κυβέρνηση συνίστανται στα εξής:

- η συμμετοχή των κομμουνιστών σε μια εργατική κυβέρνηση μπορεί να λάβει χώρα μόνο με τη συγκατάθεση της Κομμουνιστικής Διεθνούς·
- οι κομμουνιστές που μετέχουν σε μια τέτοια εργατική κυβέρνηση υποβάλλονται στον αυστηρότατο έλεγχο του κόμματός τους·
- οι αρμόδιοι κομμουνιστές που μετέχουν σ' αυτή την εργατική κυβέρνηση βρίσκονται σε στενότητα επαφή με τις επαναστατικές οργανώσεις των μαζών·
- το κομμουνιστικό κόμμα διατηρεί εξάπαντος/οπωσδήποτε το δικό του ιδιαίτερο πολιτικό προφίλ (Gesicht) και την πλήρη ανεξαρτησία της δικής του δραστηριότητας πολιτικής διαφώτισης/της δικής του προπαγάνδας για καθορισμένους πολιτικοκοινωνικούς στόχους (ihrer Agitation)»

Μετάφραση του 11ου κεφαλαίου της απόφασης του 4ου συνεδρίου της III Διεθνούς για την τακτική της. Η μετάφραση έγινε από τα γερμανικά, που ήταν η επίσημη γλώσσα της III Διεθνούς, και από τα επίσημα « Πρακτικά του 4ου συνεδρίου της κομμουνιστικής Διεθνούς, Πετρούπολη- Μόσχα, 5η Νοεμβρίου έως 5η Δεκεμβρίου 1922», που εκδόθηκαν το 1923 από τον «Εκδοτικό οίκο της Κομμουνιστικής Διεθνούς» και ανατυπώθηκαν από τον «KARL LIEBKNECHT VERLAG, 852 Erlangen, Werner-v-Siemensstraße 8, Erlangen 1972. (μετάφραση χ.βλόσιος)

Συμπερασματικά: οι κομμουνιστές παλεύουν με το σύνθημα της εργατικής κυβέρνησης, χωρίς αυτή να αποτελεί νομοτέλεια, και ανάλογα με την κατάσταση μπορούν να συμμετέχουν ΜΟΝΟ σε μια εργατική κυβέρνηση, με τους όρους και τις προϋποθέσεις που έχει

ήδη θέσει το παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα και η λενινιστική Γ' Διεθνής.

Γιατί όμως η ηγεσία του ΚΚΕ, και όχι μόνο αυτή, γράφει και ξαναγράφει για ένα «λάθος» χωρίς να προσδιορίζει επακριβώς το χαρακτήρα του, άρα και το χαρακτήρα της συμμετοχής του ΚΚΕ στις αστικές κυβερνήσεις; Διότι σε μια τέτοια περίπτωση πρέπει σούμπιτη η ηγεσία, εκτός πολύ ελαχίστων εξαιρέσεων, να καθαιρεθεί και να διαγραφεί! Και αυτό διότι η σημερινή ηγεσία, όπως και οι προηγούμενες, ήταν υπέρ της συμμετοχής του ΚΚΕ στις κυβερνήσεις Τζαννετάκη και Ζολώτα! Όλοι μαζί, ομορτουμιστές και «ορθόδοξοι»! Οι διαφωνούντες αποπέμφθηκαν και διαγράφηκαν επίσης από κοινού από τους ομορτουμιστές και τους «ορθόδοξους»! Και όχι μόνο αυτό: πρέπει να αποκατασταθούν πολιτικά και οργανωτικά, αυτοί που είχαν δίκιο, αυτοί που διαφώνησαν με τη συμμετοχή στις κυβερνήσεις Τζαννετάκη και Ζολώτα, αυτοί που έσωσαν την τιμή των κομμουνιστών την περίοδο εκείνη και κράτησαν ψηλά τη σημαία της επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού και που διαφύλαξαν τις ιδρυτικές αρχές: Το Σ.Ε. Κόμμα (σ.σ το κομμουνιστικό κόμμα) δεν δύναται ποτέ να συμμετάσχει ή να ενισχύσει οποιαδήποτε κυβέρνηση της αστικής τάξεως...!

Δημήτρης Κάβουρας

Η επιτροπή των «καλοπροαίρετων ανθρώπων» Σχετικά με το Δίκτυο υπεράσπισης δημοκρατικών ελευθεριών

«Η ελευθερία είναι μια μεγάλη λέξη, όμως κάτω από τη σημαία της βιομηχανικής ελευθερίας έχουν διεξαγάγει τους πιο ληστρικούς πολέμους, κάτω από τη σημαία της ελευθερίας της εργασίας έχουν απογυμνώσει τους εργαζόμενους.» (Λένιν, «Τι να κάνουμε»)

Μετά από μερικές εβδομάδες ζυμώσεων και διαμόρφωσης του ιδρυτικού κειμένου, έκανε την εμφάνισή της με συνέντευξη τύπου την 1^η Απριλίου, η νέα πρωτοβουλία για τα δημοκρατικά δικαιώματα με τον τίτλο «Δίκτυο υπεράσπισης δημοκρατικών ελευθεριών». Η κίνηση αυτή είχε ξεκινήσει σαν προσπάθεια δημιουργίας μιας «επιτροπής υπεράσπισης δημοκρατικών ελευθεριών», όμως στην πορεία προέκυψαν τρεις διαφορετικές πρωτοβουλίες και συγκεκριμένα: η «πρωτοβουλία νομικών και δικηγόρων για τις δημοκρατικές ελευθερίες», η «πρωτοβουλία καλλιτεχνών για τα δημοκρατικά δικαιώματα ενάντια στον αυταρχισμό» και η «πρωτοβουλία εργαζομένων και συνδικαλιστών ενάντια στον αυταρχισμό, την καταστολή και το αστυνομικό κράτος» από συνδικαλιστές που κινούνται στο χώρο του ΜΕΤΑ.

Το κείμενο που αναγγέλλει τη συγκρότησή της, καλεί «κάθε καλοπροαίρετο άνθρωπο, ανεξάρτητα από τις πολιτικές, ιδεολογικές ή άλλες αντιλήψεις του, να δώσουμε ενωμένοι τον αγώνα για τις ελευθερίες και τη Δημοκρατία.» Ο στόχος της επιτροπής διατυπώνεται στην τελευταία φράση: «Θα επιδιώξουμε την ευαισθητοποίηση και ενεργοποίηση της δημοκρατικής κοινής γνώμης, τη συνεργασία με τους κοινωνικούς φορείς που έμπρακτα αγωνίζονται για την υπεράσπιση των ελευθεριών και είμαστε βέβαιοι ότι η δημοκρατία θα νικήσει.»

Το πλατύ κάλεσμα («κάθε καλοπροαίρετος άνθρωπος» «αγώνας για τις ελευθερίες») εγείρει ορισμένα ερωτήματα: Για ποιες ελευθερίες μας καλεί η επιτροπή να αγωνιστούμε; Φαντάζομαι πως σίγουρα περιλαμβάνεται η ελευθερία του εργατικού κινήματος να διεκδικεί, η ελευθερία του νεολοαίστικου κινήματος να αγωνίζεται και η ελευθερία των πολιτικών δυνάμεων εργατικής αναφοράς που είναι αποκλεισμένες από τα ΜΜΕ να διαδίδουν τις θέσεις τους δημόσια. Η ελευθερία των πιστών να συναθροίζονται στους ναούς περιλαμβάνεται σε αυτές; Η ελευθερία τους να κάνουν λιτανείες και δημόσιες τελετές; Με βάση τη διατύπωση μάλλον περιλαμβάνονται κι αυτές. Τέτοιες απόψεις διαδίδονται άλλωστε στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης από διάφορους καλοπροαίρετους διανοούμενους της Αριστεράς: «Η κριτική στην κυβέρνηση ότι "τα έδωσε όλα στην Εκκλησία" δεν είναι μόνο αντικληρικαλισμός από τα Lidl. Είναι στην πραγματικότητα μια δεξιά κριτική στην κυβέρνηση, εφόσον έχει ως προκείμενη ότι αυτό που χρειαζόμαστε είναι ακόμη περισσότερα αυταρχικά και αποτυχημένα περιοριστικά μέτρα.

Η σωστή αριστερή τοποθέτηση θα έπρεπε να λέει. "Όπως και στις εκκλησίες έτσι και να στις διαδηλώσεις και τις πορείες."

Facebook, 15-12-2020, Π. Σωτήρης.

Πως άραγε «καλοπροαίρετοι άνθρωποι» που προέρχονται από το εργατικό κίνημα που στοχεύει στον περιορισμό αυτού που ονομάζεται «θρησκευτικές ελευθερίες» μπορούν να δώσουν τέτοιον αγώνα για την υπεράσπιση του δικαιώματος της ελλαδικής εκκλησίας να αποβλακώνει τον πληθυσμό;

Το εργατικό κίνημα δεν υπερασπίζεται τις «ελευθερίες» γενικά, αλλά τις ελευθερίες της εργατικής τάξης. Όσοι θέλουμε να εκπροσωπούμε «το μέλλον του κινήματος» οφείλουμε να «δηλώνουμε καθαρά τους σκοπούς μας». Και στους σκοπούς μας δεν είναι η απρόσκοπτη λειτουργία της εκκλησιαστικής μαφίας, αλλά η διαμόρφωση ενός κοσμικού κράτους όπου η θρησκευτική λατρεία θα είναι ιδιωτική υπόθεση χωρίς δημόσιες παράτες και ναούς.

Σε σχέση με τον στόχο της επιτροπής: η «δημοκρατική κοινή γνώμη» που αναφέρεται στο κείμενο δεν είναι κάτι πέρα κι έξω από εμάς. Είναι τα μέλη των σωματείων και των συλλόγων που υφίστανται τις απαγορεύσεις, τα μέλη και οι φίλοι των πολιτικών δυνάμεων που περιορίζονται από τα διατάγματα της κυβέρνησης κοκ. Αν αυτοί δεν ευαισθητοποιούνται από την ίδια την πραγματικότητα, τότε αυτό δεν πρόκειται να το κάνει καμία επιτροπή, όσο καλοπροαίρετη κι αν είναι. Από τη σκοπιά του εργατικού κινήματος, ο αγώνας για την υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών είναι σύμφυτος με τον αγώνα για την απόκρουση της αντεργατικής πολιτικής και τη βελτίωση της θέσης της εργατικής τάξης και δεν χρειάζεται καμία επιτροπή. Μια τέτοια επιτροπή μπορεί να αφορά ευαίσθητους μικροαστούς που δεν έχουν άλλο δρόμο για πολιτική δράση, αλλά δεν αφορά ενεργούς εργαζόμενους που μάλλον έχουν καλύτερα πράγματα να κάνουν.

Πως απαντάμε στην αστυνομοκρατία και την καταστολή

Η αστυνομοκρατία δεν είναι αυτοσκοπός για την αστική τάξη, αλλά μέσο για να διατηρήσει την κυριαρχία της. Οι κομμουνιστές γνωρίζουν ότι ειδικά σε συνθήκες όξυνσης της ταξικής πάλης, η καταστολή εντείνεται. Η εμπειρία του 2010-11, όταν απέναντι στην «ασυνήθιστη δράση των μαζών» είχαμε κορύφωση της καταστολής αυτό επιβεβαιώνει. Στόχος μας είναι η διεκδίκηση της εξουσίας και γι' αυτό στρεφόμεστε ενάντια σε κάθε εμπόδιο σε αυτόν μας τον αγώνα. Αλλά δεν ξεχνάμε ότι στόχος μας είναι η ανατροπή της αστικής κυριαρχίας και όχι μια κοινωνία εκμετάλλευσης χωρίς καταστολή και αστυνομικές διώξεις.

Απέναντι στο συγκεκριμένο πρόβλημα της αστυνομοκρατίας, χρειαζόμαστε κοινή δράση πολιτικών δυνάμεων σε συγκεκριμένα πεδία. Πρώτα απ' όλα κοινή δράση και συνεργασία των δικηγόρων που στέκονται στο πλευρό του εργατικού κινήματος, σαν ένα μέτρο προστασίας των αγωνιστών απέναντι στις αυθαιρεσίες του καθεστώτος. Και δεύτερον τη συνεργασία πολιτικών δυνάμεων που θα αναλάβουν ως τέτοιες την ευθύνη να οργανώσουν την αναγκαία αυτοάμυνα και αλληλεγγύη απέναντι στην αστυνομική βία. Η πρωτοβουλία νομικών καλύπτει το πρώτο σκέλος. Το δεύτερο σκέλος μένει ανεκπλήρωτο και θα μένει έτσι όσο οι πολιτικές οργανώσεις κρύβονται πίσω από διαταξικές πρωτοβουλίες «καλοπροαίρετων ανθρώπων».

Βασίλης Θεοφανόπουλος

Δίκαιο το αίτημα του Δημήτρη Κουφοντίνα

Οι νομικές παράμετροι της υπόθεσης

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη τον Δεκέμβριο του 2020 στα πλαίσια της γνωστής οικογενειακής της βεντέτας με τον Δημήτρη Κουφοντίνα αλλά και ενδίδοντας προφανώς στις πιέσεις της Αμερικανικής Πρεσβείας για την σκλήρυνση της αντιμετώπισης του συγκεκριμένου κρατούμενου, αποφάσισε να αλλάξει φωτογραφικά τις προϋποθέσεις για την κράτηση σε κατάσταση Αγροτικών φυλακών όπου και κρατούνταν ο Δημήτρης Κουφοντίνας από τον Μάρτιο του 2018. Με το άρθρο 3 του νόμου 4760/2020 προέβλεψε ότι όσοι κρατούμενοι έχουν καταδικαστεί για τρομοκρατικές πράξεις δεν θα μπορούν να εκτίσουν την ποινή τους σε Αγροτικά καταστήματα φυλακών και θα πρέπει να επαναμεταχθούν στο κατάστημα στο οποίο κρατούνταν αρχικά, δηλαδή για τον Κουφοντίνα στις φυλακές Κορυδαλλού. Ήταν τέτοια όμως η προχειρότητα και η βιασύνη των συντακτών της συγκεκριμένης διάταξης, που ξέχασαν ότι το 2002 ο Κουφοντίνας και τα λοιπά μέλη της 17 Νοέμβρη δεν είχαν καταδικαστεί με βάση τον άρθρο 187Α του Ποινικού Κώδικα, γιατί πολύ απλά τότε δεν υπήρχε η συγκεκριμένη αντιτρομοκρατική νομοθεσία, η οποία θεσπίστηκε μετά την καταδίκη των μελών ης 17 Νοέμβρη το 2004. Έτσι και προκειμένου να μπορεί να ενταχθεί στην συγκεκριμένη διάταξη η περίπτωση Κουφοντίνα, αφού αυτός ήταν άλλωστε ο λόγος της νομοθέτησης της, η κυβέρνηση πρόσθεσε στις περιπτώσεις των κρατουμένων που δεν μπορούν να εκτίσουν την ποινή τους σε αγροτικές φυλακές και αυτούς εναντίον των οποίων εκκρεμεί ποινική δίωξη σε βαθμό πλημμελήματος. Για ποιο λόγο; Γιατί εναντίον του Κουφοντίνα εκκρεμεί άσκηση ποινικής δίωξης σε βαθμό πλημμελήματος, για στάση, επειδή κατά την διάρκεια της απεργίας πείνας του κρατούμενου Βασίλη Δημάκη, είχε υπογράψει κείμενο στήριξης του.

Στις 21/12/2020 η Κεντρική Επιτροπή Μεταγωγών η οποία απαρτίζεται από 3 μέλη, ένα εκ των οποίων είναι και η Γενική Γραμματέας Αντεγκληματικής πολιτικής Σοφία Νικολάου αποφασίζει σύμφωνα με το νόμο, τη μεταγωγή του Δημήτρη Κουφοντίνα στον Κορυδαλλό, ωστόσο εντελώς αυθαίρετα και χωρίς καμία αρμοδιότητα, την ίδια μέρα η απόφαση αυτή ανατρέπεται με απόφαση της ίδιας της Νικολάου και ο Κουφοντίνας μεταφέρεται στο Σωφρονιστικό κατάστημα του Δομοκού. Έχουμε δηλαδή το εξής παράδοξο: ένα μέλος της αρμόδιας επιτροπής για τις μεταγωγές αρχικά να αποφασίζει την μεταγωγή Κουφοντίνα στον Κορυδαλλό και μετά από λίγο χωρίς καμία απολύτως αρμοδιότητα να αποφασίζει την μεταγωγή

του στις Φυλακές Δομοκού. Στηριζόμενος στο δικαίωμα που του δίνει ο νόμος, ο Κουφοντίνας στις 28/12/2020 καταθέτει στην ΚΕΜ (Κεντρική Επιτροπή Μεταγωγών) αίτημα μεταγωγής του στον Κορυδαλλό. Στις 8/1/2021 και ενώ δεν έχει πάρει καμία απάντηση στο αίτημα του, ο Κουφοντίνας ξεκινάει απεργία πείνας με αίτημα να εφαρμοστεί πολύ απλά ο φωτογραφικός νόμος της κυβέρνησης και να μεταφερθεί στον Κορυδαλλό. 20 μέρες μετά την μεταγωγή του στο Δομοκό στις 11/1/2021 και ενώ ήδη έχει ξεκινήσει απεργία πείνας, δεν του έχει κοινοποιηθεί καμία από τις αποφάσεις για την μεταγωγή, ούτε βέβαια έχει συνεδριάσει η Επιτροπή μεταγωγών για να εξετάσει το αίτημα του για μεταγωγή στον Κορυδαλλό. Οι μέρες περνούν και η κατάσταση της υγείας του επιβαρύνεται, ενώ παρέμβαση, για να του χορηγηθούν τα έγγραφα της απόφασης μεταγωγής του, κάνει και ο Συνήγορος του Πολίτη, ωστόσο η ΚΕΜ και η Νικολάου συνεχίζουν προκλητικά να αγνοούν τα αιτήματά του. Στις 18 Φεβρουαρίου, δηλαδή 40 μέρες μετά την έναρξη της απεργίας πείνας, κοινοποιείται στον Κουφοντίνα, ένα αντίγραφο αποσπάσματος μια απόφασης και όχι η απόφαση της Επιτροπής μεταγωγών, ένα άχρηστο στην ουσία έγγραφο που δεν μπορεί να προσβληθεί δικαστικά, ενώ 1,5 μηνά μετά το αίτημα του για μεταγωγή, η επιτροπή ακόμα δεν έχει συνεδριάσει για να το κρίνει, με αποτέλεσμα να μην μπορεί ούτε στα δικαστήρια να προσφύγει κατά της απόφασης μεταγωγής, αφού απαραίτητη προϋπόθεση για κάτι τέτοιο, σύμφωνα με το Σωφρονιστικό Κώδικα, είναι να έχει δύο αρνητικές αποφάσεις από την Επιτροπή μεταγωγών, και δεν έχει ούτε την πρώτη. Στις 28 Φεβρουαρίου και ενώ ήδη βρίσκεται από 23 Φεβρουαρίου και σε απεργία δίψας ξανακαταθέτει αίτημα για μεταγωγή στον Κορυδαλλό, χωρίς να έχει πάρει απάντηση ακόμα για το πρώτο αίτημα του που κατατέθηκε στις 28 Δεκεμβρίου.

Στις αρχές Μαρτίου, η υγεία του έχει φτάσει σε οριακό σημείο και όπως λένε οι προσωπικοί του γιατροί, είναι πολύ πιθανό να μη αντέξει. Μπροστά στον κίνδυνο να χαθεί η ζωή του ή να υποστεί ανήκεστη βλάβη η υγεία του, οι συνήγοροί του προχωρούν σε οποίες νομικές ενέργειες μπορούν, προσπαθώντας να ξεπεράσουν δια της δικαστικής οδού την κυβερνητική εκδικητικότητά και αδιαλλαξία. Καταθέτουν αίτημα διακοπής έκτισης της ποινής στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Λαμίας, λόγω της κατάστασής της υγείας του, ενώ θέλοντας να ξεπεράσουν το - κυβερνητικό στην ουσία - εμπόδιο της

άρνησης της Επιτροπής μεταγωγών με προϊσταμένη την Γενική Γραμματέα Αντεγκληματικής Πολιτικής Σοφία Νικολάου, καταθέτουν και αίτημα μεταγωγής του στον Κορυδαλλό, ωστόσο και τα δύο αυτά αιτήματα απορρίπτονται από το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών, ενώ και το Συμβούλιο της Επικρατείας απορρίπτει την αίτηση των συνηγόρων του Κουφοντίνα για πάγωμα της απόφασης μεταγωγής του στον Κορυδαλλό ως αναρμόδιο. Έτσι αποδεικνύεται ξεκάθαρα, πώς η οποία απόφαση αφορούσε το νόμιμο αίτημα του Δημήτρη Κουφοντίνα για μεταφορά του στον Κορυδαλλό ήταν πολιτική και η λύση θα δινόταν μόνο από την Κεντρική Επιτροπή μεταγωγών της οποία προϊστάται η διορισμένη από την Κυβέρνηση Γενική γραμματέας Αντεγκληματικής πολιτικής Σοφία Νικολάου και μέλη της, είναι ένας δικηγόρος κουμπάρος της Νικολάου και μια δικαστική λειτουργός. Η περιβόητη επιτροπή της Νικολάου συνεδριάζει τελικά στις 11 Μαρτίου, 77 ολόκληρες μέρες μετά το πρώτο αίτημα και 62 μέρες μετά την έναρξη της απεργίας πείνας και απορρίπτει χωρίς καμία νόμιμη αίτια τα αιτήματα του Κουφοντίνα για μεταγωγή στον Κορυδαλλό.

Τα γεγονότα επιβεβαιώνουν με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο πως αν ο ίδιος Κουφοντίνας δεν είχε αποφασίσει να λήξει την απεργία πείνας, η Ελλάδα θα είχε τον πρώτο νεκρό απεργό πείνας στην ιστορία της και η Ευρώπη τον πρώτο νεκρό απεργό πείνας μετά από 40 χρόνια και τον θάνατο του Μπόμπι Σαντς και των 9 συντρόφων του – μελών του IRA - στη Μεγάλη Βρετανία επί Θάτσερ. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη ήταν αποφασισμένη να αφήσει τον Κουφοντίνα να πεθάνει, εφαρμόζοντας στην ουσία εμμέσως τη θανατική ποινή. Με την αδιάλλακτη στάση της απέναντι σ' ένα καθόλα νόμιμο αίτημα ακόμα και μπροστά στην προοπτική του θανάτου αλλά και η άρνηση της να εφαρμόσει ακόμα και το νόμο που η ίδια ψήφισε απέδειξε ότι επιδίωξη της είναι η επένδυση στη στρατηγική της έντασης και της πόλωσης.

Η έμμεση δολοφονία ενός κρατούμενου απεργού πείνας που επεδίωκε η κυβέρνηση στην υπόθεση Κουφοντίνα, σηματοδοτεί το ξεπέρασμα κλασικών αξιών της αστικής διακυβέρνησης και του αστικού κράτους Δικαίου και εντάσσεται στην κυβερνητική επιδίωξη βαθέματος του κρατικού αυταρχισμού και σκλήρυνσης του κατασταλτικού πλαισίου με το πέραςμα στην ουσία σ' ένα καθεστώς που προσομοιάζει περισσότερο με την Ερντογανική διακυβέρνηση στην Τουρκία. Η πολιτική επιλογή της αυταρχικοποίησης του κράτους, εξυπηρετεί την αστική τάξη στην προσπάθεια της να θωρακιστεί απέναντι στις διεκδικήσεις του εργατικού κινήματος και στην πολιτική έκφραση της εργατικής τάξης όταν αυτή δεν μπορεί να εφαρμόσει το πρόγραμμα της με συναίνεση και ταξική ειρήνη.

Η απεργία πείνας του Δημήτρη Κουφοντίνα μπορεί στην πραγματικότητα να μην είχε κανένα ατομικό όφελος για τον ίδιο, ωστόσο ανέδειξε και αυτή, όπως και μια σειρά αλλά γεγονότα του τελευταίου διαστήματος την αυταρχικοποίηση του κράτους και κατάφερε να ξαναβγάλει μετά από πολύ καιρό στο προσκήνιο μια κρίσιμη μάζα αγωνιστών του κινήματος.

K.M.

Η Ανακοίνωση της κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ

Ο φυλακισμένος απεργός πείνας Δημήτρης Κουφοντίνας διανύει την 39η ημέρα απεργίας, διαμαρτυρούμενος για την ειδική μεταχείριση της κυβέρνησης και του κράτους απέναντί του και διεκδικώντας να τηρηθεί ο νόμος και στη δική του περίπτωση.

Η φωτογραφική διάταξη του νόμου που προβλέπει απαγόρευση της μεταγωγής σε αγροτικές φυλακές όσων έχουν καταδικαστεί για τρομοκρατία, και η μεταγωγή του από την αγροτική φυλακή όπου βρισκόταν στις υπερπλήρεις φυλακές Δομοκού, ενώ δεν πρέπει να γίνονται μεταγωγές εν μέσω της πανδημίας, καθώς και τα εμπόδια στις άδειες που δικαιούταν, αποτελούν τις αιτίες που οδήγησαν τον απεργό πείνας σε αυτή τη μορφή διαμαρτυρίας.

Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη, ο ίδιος ο Μητσοτάκης και βέβαια οι Αμερικάνοι, δεν έχουν κανένα πρόβλημα (αν δεν επιθυμούν κιόλας) το θάνατο ή το βαρύ σακάτεμα του φυλακισμένου απεργού πείνας Κουφοντίνα. Θα είναι οι ηθικοί αυτουργοί σε μια τέτοια περίπτωση, μιας και ο νόμος που ψήφισε η κυβερνητική πλειοψηφία, η μεταγωγή του και τα εμπόδια που βάζουν σε αυτά που δικαιούται, οδήγησαν σε αυτήν την εξέλιξη.

Να ανατραπεί η απόφαση της κυβέρνησης Μητσοτάκη για την εξόντωση του Δημήτρη Κουφοντίνα

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι ήδη υπόλογη, διότι με την αναληψία της οδηγεί την κοινωνία σε ακόμα μεγαλύτερη βαρβαρότητα. Η ελληνική κοινωνία πρέπει τώρα να αντιδράσει σε αυτόν τον κατήφορο και να πιέσει με όλα τα μέσα την κυβέρνηση να ικανοποιήσει τα δίκαια αιτήματα του απεργού πείνας Κουφοντίνα, ζητώντας παράλληλα να καταργηθεί η φωτογραφική διάταξη του νόμου που οδήγησε σε αυτές τις εξελίξεις.

Συμπαραστεκόμαστε στον απεργό πείνας και ζητάμε να ικανοποιηθούν τα αιτήματά του.

Αθήνα, 16/2/2021 η Π.Ε. της κ.ο Ανασύνταξη

Ο Κουφοντίνας, η 17N και η αγιοποίηση Μπακογιάννη

Ο Παύλος Μπακογιάννης δολοφονήθηκε στις 26 Σεπτέμβρη 1989 στην είσοδο της πολυκατοικίας του γραφείου του, στην οδό Ομήρου στο Κολωνάκι. Ήταν η πρώτη φορά στη μεταπολίτευση που μέλος του ελληνικού κοινοβουλίου έπεφτε θύμα πολιτικής δολοφονίας. Ο Μπακογιάννης ήταν δημοσιογράφος, είχε διατελέσει διευθυντής του ελληνικού προγράμματος της βαυαρικής ραδιοφωνίας και είχε κρατήσει αντιδικτατορική στάση. Ήταν σύζυγος της Ντόρας Μπακογιάννη και σύμβουλος του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη την περίοδο που ήταν αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας. Η εκδικητική στάση της κυβέρνησης του Κυριάκου Μητσοτάκη απέναντι στον καταδικασμένο Δημήτρη Κουφοντίνα, θεωρείται σαν «ρεβάνς» της οικογένειας Μητσοτάκη απέναντι σε κάποιον που δολοφόνησε ένα μέλος της κι έπληξε την οικογένεια. Ωστόσο, τα πολιτικά αποτελέσματα της δολοφονίας Μπακογιάννη, ήταν τελικά αντίθετα από αυτά που φαντάζονταν οι εμπνευστές της. Και μάλλον ωφέλησαν παρά έπληξαν την «οικογένεια».

Η δολοφονία του Μπακογιάννη από την 17N έχει οδηγήσει στην αγιοποίησή του από την αστική δημοκρατία. Σαν αποτέλεσμα της αγιοποίησης αυτής, σήμερα, κανείς δεν τολμάει να αναφερθεί στο παρελθόν του Μπακογιάννη και στην εμπλοκή του με το σκάνδαλο Κοσκωτά. Κάτι τέτοιο θα ήταν ασέβεια απέναντι σε έναν «Άγιο».

Ο Μπακογιάννης, το 1982 ανέλαβε διευθυντής στο νέο – τότε – περιοδικό ΕΝΑ, ενώ εμφανίστηκε και σαν εκδότης του περιοδικού μια και ήταν μέτοχος της εταιρείας ΓΡΑΜΜΗ Α.Ε. Σύμφωνα με το πόρισμα του εισαγγελέα

Το σκάνδαλο Κοσκωτά

Ο Γιώργος Κοσκωτάς, κατάφερε να αγοράσει την τράπεζα Κρήτης, με κεφάλαια που υπεξαίρεσε από την ίδια την τράπεζα. Έχοντας υψηλή θέση στην τράπεζα Κρήτης, ήταν σε θέση να εκμεταλλεύεται τα κενά ασφαλείας που υπήρχαν τότε στο τραπεζικό σύστημα και να υπεξαιρεί μεγάλα ποσά. Με τα κεφάλαια αυτά εμφανίστηκε να αγοράζει την εκδοτική εταιρεία ΓΡΑΜΜΗ Α.Ε. από τον Μπακογιάννη το 1982, ενώ σύμφωνα με εισαγγελικό πόρισμα, η εταιρεία στήθηκε εξ αρχής με λεφτά που είχε υπεξαιρέσει ο Κοσκωτάς.

Το 1984 απέκτησε το 56% των μετοχών της τράπεζας Κρήτης και στη συνέχεια γιγάντωσε τη ΓΡΑΜΜΗ Α.Ε. εκδίδοντας μια καθημερινή εφημερίδα (24 ώρες), 6 περιοδικά κι εξαγοράζοντας άλλες τρεις εφημερίδες (Βραδυνή, Εβδομή και Καθημερινή). Συνδέθηκε πολιτικά με την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, την οποία στήριζαν τα έντυπα που εξέδιδε. Εμφανίστηκε να εκπροσωπεί τα «νέα τζάκια» που ήθελε να δημιουργήσει το ΠΑΣΟΚ απέναντι στα «παλιά τζάκια» της παραδοσιακής αστικής τάξης. Οι υπόλοιποι εκδότες αντέδρασαν στην εμφάνιση Κοσκωτά και πίεσαν τη δικαιοσύνη να διερευνήσει την προέλευση των κεφαλαίων του. Τον Ιούλιο του 1988 διατάχθηκε έλεγχος στην τράπεζα Κρήτης, ο οποίος αποκάλυψε συνολική υπεξαίρεση 33,5 δις. Δραχμών.

Το σκάνδαλο Κοσκωτά αξιοποιήθηκε από τη ΝΔ για να επιβάλει το σύνθημα της κάθαρσης, με τη βοήθεια των μεγάλων παραδοσιακών εκδοτικών συγκροτημάτων, τα οποία στήριξαν τη ΝΔ στις εκλογές του Ιουνίου του 1989 (Τα Νέα, Έθνος, Ελευθεροτυπία). Με στόχο την κάθαρση συγκροτήθηκε η κυβέρνηση Τζανετάκη τον Ιούλιο του 1989 από ΝΔ και Συνασπισμό (ΚΚΕ, ΚΚΕ εσωτερικού κλπ.).

Ευθυμιάδη, τα χρήματα που καταβλήθηκαν για το αρχικό μετοχικό κεφάλαιο της εταιρείας, προήλθαν από τα κλοπιμαία της τράπεζας Κρήτης και δόθηκαν από τον Κοσκωτά. Ο Μπακογιάννης δηλαδή, (σύμφωνα με τον εισαγγελέα) ήταν «μπροστινός» του Κοσκωτά. Ήταν εκείνος που μετέτρεψε τα κλοπιμαία από την τράπεζα Κρήτης σε εκδοτική επιχείρηση και τον Κοσκωτά από τραπεζοϋπάλληλο σε εκδότη – επιχειρηματία. Η λειτουργία της ΓΡΑΜΜΗ Α.Ε. και η έκδοση του περιοδικού ΕΝΑ, βοήθησε τον Κοσκωτά να αγοράσει στη συνέχεια την τράπεζα Κρήτης – πάντα με κλεμμένα κεφάλαια.

Ο ίδιος ο Μπακογιάννης, στην πρώτη ομιλία του στη Βουλή λέει, απαντώντας στις επιθέσεις των βουλευτών του ΠΑΣΟΚ: «Εγώ από το 1982 είχα πολλές προσφορές για την έκδοση ενός εντύπου, μεταξύ των οποίων υπήρχε και μία από έναν νέο τότε επιχειρηματία, διευθυντή μιας Τράπεζας και μικρομέτοχο της Τράπεζας, για την έκδοση ενός περιοδικού. Για την έκδοση αυτή χρειάζονταν 60 εκατ. Ο Κοσκωτάς τα διέθεσε κατά τρόπο δημόσιο και με δημόσιες διαδικασίες. Από εκεί και ύστερα ιδρύθηκε η εταιρεία, προχώρησε η έκδοση του περιοδικού. [...] Όταν το περιοδικό αυτό πέτυχε, ο Κοσκωτάς ξαφνικά αγόρασε την Τράπεζα Κρήτης. Η πρώτη ενέργεια που έκανε ο Κοσκωτάς, μετά την αγορά, ήταν να μου δηλώσει ότι εγώ πλέον δεν μπορούσα να είμαι επικεφαλής του περιοδικού, γιατί, όπως του είχαν δηλώσει κυβερνητικές πηγές αποτελούσα εμπόδιο στις επιχειρήσεις που ήθελε να οργανώσει. Και μου είτε μάλιστα ότι "μου είπαν στην Κυβέρνηση, πώς είναι δυνατόν να θέλεις να προχωρήσεις σε δουλειές και να έχεις επικεφαλής του ΕΝΑ το γαμπρό του Μητσοτάκη;". (Πρακτικά της Βουλής, 17-7-1989)

Ο Κοσκωτάς πράγματι στη συνέχεια, προσέγγισε την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και διέκοψε τη συνεργασία του με τον Μπακογιάννη το 1985. Αυτό όμως, δεν άλλαζε το γεγονός ότι ο Μπακογιάννης είχε εμπλακεί σε συνεργασία με τον Κοσκωτά, κάτι που τον καθιστούσε τον αδύναμο κρίκο της Νέας Δημοκρατίας. Ήταν η μοναδική «επαφή» της Νέας Δημοκρατίας με το σκάνδαλο. Η συνεργασία του Μπακογιάννη με τον Κοσκωτά ήταν από τα βασικά επιχειρήματα του ΠΑΣΟΚ στην προσπάθειά του να αποδείξει ότι η κυβέρνησή του δεν είχε ευθύνη για το σκάνδαλο και ότι κανείς δεν μπορούσε να ξέρει την προέλευση των χρημάτων και το ποιόν του Κοσκωτά.

Αυτά βέβαια πριν τη δολοφονία. Μετά τη δολοφονία, κανείς δεν επιτρεπόταν να αναφερθεί στην εμπλοκή του μακαρίτη πλέον Μπακογιάννη. Έτσι, εξαφανίστηκε και οποιοσδήποτε συσχετισμός της Νέας Δημοκρατίας με τον Κοσκωτά. Η δολοφονία Μπακογιάννη, ουσιαστικά ξέπλυσε τη Νέα Δημοκρατία

από τις όποιες σκιές του σκανδάλου. Και φυσικά στέρησε ένα σημαντικό επιχείρημα από το ΠΑΣΟΚ.

Αυτό το τελευταίο το περιγράφει γλαφυρά στο βιβλίο του ο Δημήτρης Κουφοντίνας, καθώς τη μέρα της δολοφονίας συζητιόταν στη Βουλή η παραπομπή του Ανδρέα Παπανδρέου για το σκάνδαλο Κοσκωτά:

«Ο κεντρικός εισηγητής του ΠΑΣΟΚ, αμήχανος, διάβαζε μερικές αράδες από το λόγο του, ύστερα σταματούσε, προσπερνούσε μερικές σελίδες, ξαναδιάβαζε ένα σημείο πιο κάτω, ξανά άφηνε στην άκρη τις επόμενες σελίδες – σχεδόν απελπισμένος. Βασιζόταν, προφανώς, στο πόρισμα του εισαγγελέα Ευθυμιάδη που έδειχνε ως υπεύθυνο για τη δημιουργία του Κοσκωτά τον Μπακογιάννη. Φαινόταν έτοιμος να καταρρεύσει. Όπως κατέρρεαν οι ισχυρισμοί ότι από την ενέργεια ωφελήθηκε το ΠΑΣΟΚ.» (Δ. Κουφοντίνας, Γεννήθηκα 17 Νοέμβρη)

Ο Κουφοντίνας δείχνει να έχει μεγάλο άγχος να αποδομήσει τον ισχυρισμό ότι από την ενέργεια ωφελήθηκε το ΠΑΣΟΚ. Και παρόλο που δείχνει να κατανοεί πόσο ο θάνατος του Μπακογιάννη έβλαψε το ΠΑΣΟΚ, δεν φαίνεται να κατανοεί πόσο ωφέλησε τη Νέα Δημοκρατία και πόσο βοήθησε προσωπικά τον Κωσταντίνο Μητσοτάκη να γίνει πρωθυπουργός.

Βασίλης Κουτρής

Η καταγωγή του χριστιανισμού

Ά μέρος

“Η χριστιανική εκκλησία έγινε μια κυρίαρχη οργάνωση που εξυπηρετεί τις ανάγκες είτε των ίδιων της των αρχηγών είτε των ισχυρών του κράτους που κατόρθωσαν να κυριαρχήσουν πάνω της. Όποιος πολεμάει αυτούς τους ισχυρούς πρέπει να πολεμήσει και την εκκλησία”
Κ. Κάουτσκι.

Το έργο «Η καταγωγή του χριστιανισμού» γράφτηκε το 1908 από τον Καρλ Κάουτσκι και είναι μια ανάλυση της γέννησης του χριστιανισμού από μαρξιστική σκοπιά. Το έργο αυτό προσφέρει σημαντικές πληροφορίες στον αναγνώστη και η μελέτη του είναι αναγκαία σε κάθε μαρξιστή.

Το βιβλίο έχει εκδοθεί στα ελληνικά από τις εκδόσεις Αναγνωστίδη και είναι πλέον σπάνιο σε φυσική μορφή. Η μετάφραση από τον Γιάννη Βιστάκη, καθώς και η επιμέλεια του κειμένου έχει αρκετά προβλήματα, ειδικά προς το τέλος του βιβλίου.

Το έργο χωρίζεται σε 4 κεφάλαια: Η προσωπικότητα του Ιησού, Η κοινωνία στην εποχή της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, Οι εβραίοι και Οι αρχές του Χριστιανισμού.

Η μελέτη αυτή έχει πολιτική σημασία την οποία τονίζει ο συγγραφέας:

«Η χριστιανική εκκλησία έγινε μια κυρίαρχη οργάνωση που εξυπηρετεί τις ανάγκες είτε των ίδιων της των αρχηγών είτε των ισχυρών του κράτους που κατόρθωσαν να κυριαρχήσουν πάνω της. Όποιος πολεμάει αυτούς τους ισχυρούς πρέπει να πολεμήσει και την εκκλησία. Έτσι ο αγώνας για την εκκλησία όπως και ενάντια στην εκκλησία, έγινε μια υπόθεση κομματική που μαζί της είναι συνδεδεμένα πολύ σπουδαία οικονομικά συμφέροντα.»

Ιστορικά ανύπαρκτο πρόσωπο ο Ιησούς

«Τι μένει από τον χριστιανισμό αν χαθεί το πρόσωπο του Χριστού;»

Είναι προφανές για οποιονδήποτε λογικό άνθρωπο ότι ο Ιησούς Χριστός όπως αυτός παρουσιάζεται από τη χριστιανική θρησκεία είναι μυθικό πρόσωπο. Ο Ιησούς που έκανε θαύματα, θεράπευε λεπρούς, τυφλούς και κουτσούς, ανάστανε νεκρούς και κατάφερε να αναστηθεί και ο ίδιος μετά τη σταύρωσή του είναι προφανώς προϊόν μυθοπλασίας.

Υπάρχει όμως κάποια πραγματική βάση σε αυτούς τους μύθους; Υπήρχε την εποχή εκείνη κάποιο πρόσωπο που έπαιξε κάποιο σημαντικό ρόλο στα πράγματα της εποχής του και που εκ των υστέρων του αποδόθηκαν υπερφυσικές ιδιότητες;

Ο Κάουτσκι προσπαθεί να απαντήσει αυτά τα ερωτήματα εξετάζοντας πρώτα τις εθνικές (μη χριστιανικές) και στη συνέχεια τις χριστιανικές πηγές.

Οι μη χριστιανικές πηγές

Ο άγγλος ιστορικός Gibbon στο έργο του «Η παρακμή και πτώση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας» τονίζει με λεπτή ειρωνεία πόση εντύπωση του έκανε το ότι κανένας από τους σύγχρονους του Ιησού δεν αναφέρει τίποτε γι' αυτόν που λένε πως έκανε τόσο καταπληκτικά πράγματα.

Την πρώτη αναφορά στον Ιησού από έναν μη χριστιανό τη βρίσκουμε στο έργο του Ιώσηπου Φλάβιου «Ιουδαϊκές αρχαιότητες». Ο Ιώσηπος Φλάβιος γεννήθηκε το έτος 37 και ζούσε στην Ιερουσαλήμ. Στο έργο του έχει μία παράγραφο στην οποία αναφέρεται η καταδίκη του Ιησού σε σταύρωση από τον Πιλάτο και η ανάστασή του, ενώ έχει μία ακόμα αναφορά όπου διαβάζουμε ότι ο πρωθιερέας Άννας κατάφερε στον καιρό του έπαρχου Αλβίνου (την εποχή του Νέρωνα) και «περάσανε από δίκη τον Ιάκωβο, αδελφό του Ιησού, του λεγόμενου Χριστού, μαζί με μερικούς άλλους, με την κατηγορία πως παραβίασανε τον νόμο, και καταδικάστηκαν σε λιθοβολισμό.»

Ο Κάουτσκι βασίζεται σε προγενέστερες μελέτες και αναδεικνύει προφανή στοιχεία αποδεικνύοντας ότι και τα δύο χωρία είναι πλαστά και προστέθηκαν εκ των υστέρων στο κείμενο από κάποιον χριστιανό αντιγραφέα, καθώς τα βιβλία εκείνη την εποχή αναπαράγονταν από επαγγελματίες αντιγραφείς.

Το αυθεντικό κείμενο του Ιώσηπου γράφει για ένα σωρό ασήμαντες λεπτομέρειες, αλλά δεν αναφέρει τίποτα για τον Ιησού και άλλα σχετικά πρόσωπα. «*Η σωπή του Ιώσηπου πάνω στα κυριότερα πρόσωπα που αναφέρουνε τα ευαγγέλια, έκανε πραγματικά πολύ μεγάλη εντύπωση και γι' αυτό έπρεπε να διορθωθεί.*» (Σελ. 26) Οι αναφορές στον Ιησού προστέθηκαν τον 3^ο αιώνα από έναν ευλαβή χριστιανό που διαισθανόταν ότι η έλλειψη κάθε αναφοράς στον Σωτήρα, δημιουργούσε πρόβλημα στη χριστιανική μυθοπλασία. Ωστόσο, η αποκάλυψη της παραποίησης που έκανε εκείνος ο αντιγραφέας, έγινε τελικά απόδειξη ενάντια στον Ιησού.

Αναφορά για τον Χριστό υπάρχει και στα «Χρονικά» του Τάκιτου που γράφτηκαν γύρω στο 100 μ.χ. Ο Τάκιτος είναι ο δεύτερος, μετά τον Ιώσηπο, (και τελευταίος) μη χριστιανός συγγραφέας που έχει αναφορά στον Χριστό. Στο 15^ο βιβλίο του έργου του περιγράφει τον εμπρησμό της Ρώμης και σε μια παράγραφο αναφέρει τους χριστιανούς και πως παρουσιάστηκαν σαν υπαίτιοι για τον εμπρησμό. Εκεί αναφέρει ότι: «Ο αρχηγός τους ο Χριστός, που απ' αυτόν πήραν και το όνομά τους, θανατώθηκε στον καιρό του Τιβέριου από τον έπαρχο Πόντιο Πιλάτο.» Ο Σουητώνιος που έγραψε αμέσως μετά τον Τάκιτο γράφει κι αυτός για τον διωγμό ενάντια στους χριστιανούς «ανθρώπους που ήταν παραδομένοι σε μια νέα και κακή δεισιδαιμονία.»

Ούτε ο Τάκιτος, ούτε ο Σουητώνιος αναφέρουν το όνομα του Ιησού. Ο Τάκιτος αναφέρεται στον Χριστό, ελληνική μετάφραση της εβραϊκής λέξης Μεσσίας, που σημαίνει αυτός που έχει χρισθεί. Με τη φράση «*Αυτά είναι όλα – όλα που μαθαίνουμε για τον Ιησού από μη χριστιανικές πηγές τον 1^ο αιώνα μ.χ.*» (Σελ. 28) κλείνει αυτό το κεφάλαιο ο Κάουτσκι.

Οι χριστιανικές πηγές για τον Ιησού

«Το παράδειγμα της παραποίησης του Ιώσηπου, μας έδειξε κιάλας ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα της παλιότερης χριστιανικής ιστοριογραφίας, την απόλυτη αδιαφορία της για την αλήθεια.» (Σελ. 29)

Όλες οι χριστιανικές πηγές είναι αρκετά μεταγενέστερες της εποχής που υποτίθεται ότι έζησε ο Ιησούς. Το παλιότερο από τα ευαγγέλια θεωρείται ότι είναι αυτό του Μάρκου, το οποίο γράφτηκε μετά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ το 70 μ.χ., καθώς ο συγγραφέας παρουσιάζει τον Ιησού να την προφητεύει,

πράγμα που σημαίνει ότι είχε ήδη γίνει όταν ο Μάρκος άρχισε να γράφει το ευαγγέλιό του. Όσα γράφει λοιπόν, προέρχονται από θρύλους περίπου 50 χρόνων. Μετά το ευαγγέλιο του Μάρκου, έρχεται αυτό του Λουκά, μετά του Ματθαίου και τελευταίο αυτό του Ιωάννη στα μέσα του δεύτερου αιώνα.

«Όσο ξεμακραίνουμε από την αρχή, τόσο πιο πολύ γεμάτες θαύματα είναι οι ιστορίες των ευαγγελίων» (Σελ. 32) Αυτό φαίνεται στις νεκραναστάσεις. Στο ευαγγέλιο του Μάρκου ο Χριστός σώζει την κόρη του Ιάειρου, που όλοι νομίζουν ότι έχει πεθάνει. Ο Χριστός όμως λέει ότι αυτή κοιμάται, της δίνει το χέρι και η κοπέλα σηκώνεται. Στο ευαγγέλιο του Λουκά, ο Χριστός ανασταίνει τον νέο από το Ναίν, τον οποίο συναντάει όταν πάνε να τον θάψουν και τον σηκώνει από το φέρετρο. Στον Ιωάννη όμως παρουσιάζεται η ανάσταση του Λαζάρου που είναι στον τάφο ήδη τέσσερις μέρες κι έχει αρχίσει να μυρίζει. «Έτσι σπάει το ρεκόρ.» (Σελ. 33)

Το σύνολο των χριστιανικών πηγών είναι κείμενα που έχουν υποστεί αλλαγές, παραποιήσεις και αναθεωρήσεις, ενώ είναι γεμάτα ανακρίβειες στις αναφορές τους σε ιστορικά γεγονότα. Για παράδειγμα, ο Λουκάς παρουσιάζει τον Ιωσήφ και τη Μαρία να ταξιδεύουν από τη Ναζαρέτ στη Βηθλεέμ εξαιτίας μιας ρωμαϊκής γενικής απογραφής. Μια τέτοια απογραφή όμως δεν έγινε ποτέ τον καιρό του Οκταβιανού Αυγούστου (αυτοκράτορας από το 27 π.χ. ως το 14 μ.χ.)

Τα ίδια ισχύουν και για τα έργα της πρώτης χριστιανικής φιλολογίας. «Όλα όσα φαίνονταν πως προέρχονταν από σύγχρονους του Ιησού ή κι από τους Απόστολους, εξακριβώθηκε πως ήταν παραποιήσεις, τουλάχιστον με την έννοια πως γραφήκανε σε υστερότερους χρόνους. Ακόμα κι από τις επιστολές που αποδίδουν στον Απόστολο Παύλο, καμιάς η γνησιότητα δεν είναι ολότελα αναμφισβήτητη.» (Σελ. 39)

«Υστερα από όλα αυτά δεν είναι καθόλου παράξενο ότι από τις πρώτες δεκαετίες ακόμα του 19^{ου} αιώνα, πολλοί ερευνητές αναγνωρίσανε πως ήταν ολότελα άχρηστα τα ευαγγέλια σαν πηγές για την ιστορία του Χριστού και ο Μπρούνο Μπάουερ μάλιστα έφτασε ν' αρνηθεί ολότελα τον Ιησού σαν ιστορικό πρόσωπο. Το ότι παρ' όλ' αυτά οι θεολόγοι δεν μπορούν να αποσπαστούν από τα ευαγγέλια και οι πιο φιλελεύθεροι από αυτούς κάνουν κάθε τι για να διασώσουν το κύρος τους, αυτό είναι ευκολονόητο. Τι μένει από τον χριστιανισμό αν χαθεί το πρόσωπο του Χριστού;» (Σελ. 34)

Τις αντιφάσεις των ευαγγελίων ανέδειξαν και μεταγενέστεροι συγγραφείς που κατεδάφισαν περαιτέρω τον ισχυρισμό ότι τα ευαγγέλια μπορούν να χρησιμοποιηθούν σαν ιστορικές πηγές.

«Από τη χριστιανική λοιπόν φιλολογία δεν απομένει τίποτε που να είναι σίγουρο για τον Ιησού.» (Σελ. 39)

Από τα διαδοχικά στρώματα μυθολογίας των χριστιανικών κειμένων, που αποτυπώνονται στις αλληπάλληλες τροποποιήσεις τους, δεν μπορεί να απομονωθεί κάποιος πυρήνας ιστορικής αλήθειας.

Όπως προκύπτει λοιπόν από τη μελέτη των πηγών, το μοναδικό ιστορικό στοιχείο που μπορεί να αλιευτεί, είναι αυτό που γράφει ο Τάκιτος, ότι υπήρξε κάποιος που θανατώθηκε τον καιρό του αυτοκράτορα Τιβέριου Α' (14 μ.χ. ως 37 μ.χ.) και από αυτόν πήρε το όνομά της η αίρεση των χριστιανών. Με βάση αυτό, είναι εξαιρετικά αμφίβολο αν ο Ιησούς ήταν υπαρκτό πρόσωπο. Αυτό δεν ισχύει γενικά για όλες τις θρησκείες. Ο Μωάμεθ, για παράδειγμα, ιδρυτής του Ισλάμ, ήταν ένα ιστορικό πρόσωπο που η παρουσία του άφησε υλικά και ανιχνεύσιμα ίχνη: υπάρχουν επιστολές και γραπτά κείμενά του, αντικείμενα που είχε στην κατοχή του κλπ. Στην περίπτωση του Ιησού Χριστού έχουμε να κάνουμε με ένα φανταστικό πρόσωπο – προϊόν μυθολογίας.

«Στον ιουδαϊκό λαό εξασκήσανε την πιο μεγάλη επίδραση διάφορα φανταστικά πρόσωπα, που τα επινοήσανε ακριβώς τους

τελευταίους αιώνες πριν από τον Ιησού και στους πρώτους ύστερα από αυτόν. Για να γίνει αυτό, έφτανε μονάχα οι πράξεις και οι διδασκαλίες που τους αποδίδανε να ανταποκρίνονται σε βαθιές ανάγκες του λαού.» (Σελ. 37)

Αυτό ισχύει και για άλλους λαούς σε άλλες εποχές. Ο Κάουτσκι αναφέρει το παράδειγμα του χαρακτήρα του Βέρθερου (Werther) από το μυθιστόρημα του Γκαίτε «Τα πάθη του νεαρού Βέρθερου» που προκάλεσε μεγάλη εντύπωση και βρήκε οπαδούς και μιμητές παρόλο που ήταν γνωστό ότι επρόκειτο για φανταστικό χαρακτήρα.

Η πάλη γύρω από την προσωπικότητα του Ιησού

Ο Κάουτσκι εξηγεί ότι η ανάπτυξη της χριστιανικής αίρεσης ήταν προϊόν των κοινωνικών συνθηκών. Η εξάπλωσή της και η εδραίωσή της σαν μεγάλης εκκλησίας, απαιτούσε ένα ξεκαθάρισμα των «ιερών κειμένων», την καθιέρωση δηλαδή, ενός σταθερού κανόνα με τα κείμενα που η εκκλησία αναγνώριζε ως «γνήσια».

Η διαπάλη για την κατεύθυνση της εκκλησίας επικεντρώθηκε στο πρόσωπο του Ιησού. Οι διαφορετικές απόψεις πάνω στα λεγόμενα του Ιησού, εκφράζανε διαφορετικά υλικά συμφέροντα και αυτά ήταν που οδηγούσαν σε αλλαγές στα κείμενα των ευαγγελίων, σε προσθήκες και αφαιρέσεις λέξεων και φράσεων που άλλαζαν το νόημα στην κατεύθυνση που κάθε επιμέρους αίρεση επιθυμούσε.

«[...] η καθεμία από τις πολυάριθμες τάσεις [...] γύρευε να δώσει στην προσωπικότητα του [Ιησού] εκείνες ακριβώς τις ιδέες, που αρέσανε [...] στην ίδια, για να μπορεί ύστερα να στηρίζεται σε αυτήν την αυθεντία.» (Σελ. 41)

«Έτσι η εικόνα του Χριστού [...] γινότανε όλο και πιο πολύ εικόνα μιας προσωπικότητας υπεράνθρωπης, η σύνθεση όλων των ιδανικών που διαμόρφωνε η καινούργια αίρεση.» (Σελ. 41)

«Οι κοινωνικές συνθήκες με την εξέλιξή τους γεννούσαν ολοένα καινούργιες διαφορές στις γνώμες και στις επιδιώξεις μέσα στην εκκλησία. Με όλες τις ανασυντάξεις και τις διαγραφές στα κείμενα, οι αντιφάσεις διατηρηθήκανε γύρω από την εικόνα του Ιησού που αναγνώριζε επίσημα η εκκλησία κι έτσι χάρη σε αυτές οι διαφωνίες βρισκανε στην επίσημη εικόνα, σημεία που μπορούσαν να συνδεθούμε μαζί τους.» (Σελ. 42)

«Μερικοί [...] επιτόλαιοι ιστορικοί πιστεύουν πραγματικά, πως όλοι εκείνοι οι μεγάλοι και συχνά τόσο αιματοβαμμένοι αγώνες μέσα στη χριστιανοσύνη, που γίνανε κάτω από θρησκευτική σημαία, δεν είναι τίποτε άλλο παρά αγώνες για λέξεις μονάχα, μια θλιβερή απόδειξη για τη βλακεία που δέρνει τους ανθρώπους. Όταν όμως ένα μοναδικό κοινωνικό φαινόμενο θέλουν να το εξηγήσουν απλά και μόνο με τη βλακεία των ανθρώπων που παίρνουν μέρος σε αυτό, η φαινομενική αυτή βλακεία αποδείχνει [...] άγνοια του παρατηρητή [...] που δεν είναι σε θέση [...] να εμβαθύνει στις υλικές συνθήκες [...]» (Σελ. 41)

«Γενικά, συμφέροντα πολύ υλικά, παλεύανε το ένα με το άλλο, όταν οι διάφορες χριστιανικές αιρέσεις φιλονικούσανε για τις διαφορετικές σημασίες των λόγων του Χριστού.» (Σελ. 42)

Ο Κάουτσκι κλείνει το πρώτο κεφάλαιο του έργου του, εξηγώντας ότι η μελέτη της Βίβλου, όπως και των άλλων εθνικών και ιουδαϊκών πηγών «[...] μας επιτρέπουν να δούμε τις κινητήριες κοινωνικές δυνάμεις που ταυτόχρονα εξασκούσαν επίδραση πάνω στον πρώτο χριστιανισμό. Έτσι μπορούμε να τον γνωρίσουμε και να τον νοιώσουμε σαν γέννημα της εποχής του [...]» (Σελ. 47)

Εργατοπολιτικά...

Το γουρούνι της πολιτικής και η αθλιότητα του πολιτικού προσωπικού

“Το γουρούνι της πολιτικής”. Αυτός ήταν ο πρωτοσέλιδος τίτλος της φασιστοφυλλάδας με τον παραπλανητικό τίτλο “Δημοκρατία” στις 21 Ιανουαρίου. Ο τίτλος παρέπεμπε σε άρθρο του Φάηλου Κρανιδιώτη που φωτογράφιζε τον Βαγγέλη Βενιζέλο και ανέφερε ότι την περίοδο που ο Βενιζέλος ήταν καθηγητής στο ΑΠΘ χρησιμοποιούσε τη θέση του για να εκμεταλλεύεται σεξουαλικά φοιτήτριες. Σύμφωνα με τον αρθρογράφο, ο Βενιζέλος στάμπαρα τις φοιτήτριες που του άρεσαν, έκανε αναλυτική έρευνα για αυτές και στη συνέχεια αντάλλαζε βαθμούς με σεξουαλική επαφή μαζί τους. Αυτό είναι κάτι που είναι γνωστό σε όσους ήταν φοιτητές στο ΑΠΘ εκείνη την περίοδο και ειδικά σε όσους φοιτούσαν στη Νομική.

Ο Κρανιδιώτης έχει μακρά βεντέτα με το Βενιζέλο, με κορυφαία στιγμή τον αποκλεισμό του από το ευρωψηφοδέλτιο της Νέας Δημοκρατίας το 2014 κατ' απαίτηση του Βενιζέλου που τότε ήταν υπουργός της κυβέρνησης συνεργασίας υπό τον Σαμαρά κι επικεφαλής του ΠΑΣΟΚ. Εκμεταλλεύτηκε λοιπόν, το κλίμα που διαμορφώθηκε με τις καταγγελίες σεξουαλικής παρενόχλησης εναντίον διάσημων, για να του επιτεθεί.

Αυτό που είναι ωστόσο εντυπωσιακό, είναι η απόλυτη σιγή ασυρμάτου που συνόδευσε την καταγγελία. Μια και το όνομα του Βενιζέλου δεν αναφερότανε στο άρθρο, το θέμα δεν είχε καμία συνέχεια. Ο Βενιζέλος δεν έκρινε σκόπιμο να ασχοληθεί, αλλά και τα συστημικά ΜΜΕ αγνόησαν παντελώς την καταγγελία, προστατεύοντας τον πολιτικό που αποτελεί σημαντικό “asset” για την αστική τάξη και χρυσή εφεδρεία του αστικού κομματικού συστήματος.

Η διαμάχη αυτή είναι μια από τις περιπτώσεις που οι ενδοαστικές διαμάχες οδηγούν σε αποκαλύψεις. Και αυτό που κρατάμε από αυτήν την ιστορία, είναι ότι επιβεβαιώνεται η ηθική ποιότητα των υποκειμένων που ηγούνται του αστικού κομματικού συστήματος.

Συνεδρίαση του ΔΣ της ΓΣΕΕ για τα πανηγύρια...

Στις 1 Δεκέμβρη συνεδρίασε μετά από μήνες το ΔΣ της ΓΣΕΕ. Στη συνεδρίαση αποφασίστηκε η συμμετοχή της ΓΣΕΕ στο διεθνές φόρουμ «Ελλάδα 2040» μαζί με «εξέχουσες προσωπικότητες» όπως ο Μπιλ Γκέιτς, η συμμετοχή στον κοινωνικό διάλογο και την επιτροπή

Πισσαρίδη και η συμμετοχή στις εκδηλώσεις για τα 200 χρόνια από την Επανάσταση του 1821.

Από τις πληροφορίες που δημοσιεύτηκαν για τη συγκεκριμένη συνεδρίαση, προκύπτει ότι την πλειοψηφία της ηγεσίας της ΓΣΕΕ δεν την απασχόλησαν άλλα ζητήματα και δεν υπήρξε η παραμικρή σκέψη για κάποιου τύπου αγωνιστική κινητοποίηση, παρά τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη.

Μία από τα ίδια και στη συνεδρίαση της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΓΣΕΕ στις 27 Γενάρη. Καμία απόφαση για τα εργατικά προβλήματα, καμία κινητοποίηση.

Η στάση αυτή της πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ, έχει άμεση σχέση με το γενικότερο πολιτικό κλίμα. Οι γραφειοκράτες έχουν γνώση του κλίματος και των διαθέσεων της εργατικής τάξης και φροντίζουν να βρίσκονται ένα βήμα πίσω από τις διαθέσεις της εργατικής πλειοψηφίας, ώστε να μπορούν να ηγούνται χωρίς να αποκοπούν από αυτούς που εκπροσωπούν, αλλά και χωρίς να δυναμιτίζουν την κατάσταση. Το μεγάλο απεργιακό κύμα του 2010-11 προέκυψε από αποφάσεις αυτής της ΓΣΕΕ και της ίδιας (με τη σημερινή) πλειοψηφίας, που αντιλήφθηκε την αγανάκτηση και τη διάθεση για δράση της εργατικής τάξης.

Η σημερινή τους αδράνεια, δείχνει ότι δεν αισθάνονται καμία πίεση από την εργατική βάση. Αντιλαμβάνονται ότι στις γραμμές της εργατικής τάξης κυριαρχεί η απογοήτευση και η απάθεια και ως πράκτορες της αστικής τάξης στις γραμμές των εργαζομένων, δεν έχουν κανένα λόγο να διαταράξουν τη σημερινή κατάσταση.

Ένας πράκτορας της εργοδοσίας στη Βουλή

Σε συνεδρίαση της διαρκούς επιτροπής οικονομικών υποθέσεων της Βουλής με αντικείμενο τις αλλαγές στο νόμο για το Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (ΤΧΣ) κλήθηκε – μεταξύ άλλων – ο πρόεδρος του Συλλόγου Εργαζομένων Τράπεζας Πειραιώς (ΣΕΤΠ), Βάϊος Νάκος. Ο ΣΕΤΠ είναι προς ώρας ο αντιπροσωπευτικός σύλλογος στην Τράπεζα και κυριαρχείται εδώ και πολλά χρόνια από εργοδοτικούς συνδικαλιστές.

Αυτό έγινε φανερό και από τις τοποθετήσεις του Νάκου, ο οποίος εκπροσώπησε την τράπεζα, αλλά όχι τους εργαζόμενους. Σε ερώτηση που έγινε από βουλευτή της «Ελληνικής Λύσης» για δυσμενείς μεταθέσεις εργαζομένων έως και 500 χλμ. από τον τόπο κατοικίας τους, ο Νάκος παπαγάλισε τη γραμμή της τράπεζας

Εργατοπολιτικά...

λέγοντας ότι κάτι τέτοιο δεν ισχύει, ότι αυτές οι μετακινήσεις είναι λίγες και ότι υπήρξε σύμφωνη γνώμη των εργαζομένων σε αυτές. Δεν είπε φυσικά κουβέντα για τις 24 απολύσεις και για τον εκβιασμό που υπέστησαν οι εργαζόμενοι για να συναινέσουν στις δυσμενείς μεταθέσεις.

Η τοποθέτηση Νάκου προκάλεσε την οργή των εργαζομένων, όπως φάνηκε από τα μηνύματα που δημοσιεύτηκαν σε σελίδες παρατάξεων και μέσα κοινωνικής δικτύωσης και εξέθεσε τον ίδιο ακόμα περισσότερο.

Οι εκλογές του ΣΕΤΠ που θα έπρεπε να έχουν γίνει το 2020 και καθυστερούν λόγω πανδημίας, θα δείξουν πόσα μέλη έχουν μείνει σε αυτό το κακέκτυπο σωματίου και αν θα συνεχίσει αυτό το έκτρωμα να διατηρεί τον τίτλο του αντιπροσωπευτικού συλλόγου και να εμφανίζεται σαν εκπρόσωπος των εργαζομένων της τράπεζας.

Σύσκεψη δημοτικών κινήσεων για το Νόμο Βορίδη στην τοπική διοίκηση

Διαδικτυακή σύσκεψη των δημοτικών κινήσεων της αυτοαποκαλούμενης ριζοσπαστικής Αριστεράς πραγματοποιήθηκε στις 30 Μάρτη. Την πρωτοβουλία πήραν οι δημοτικές κινήσεις «Φυσάει Κόντρα στην Αγία Παρασκευή» και «Πόλη Ανάποδα στην Θεσσαλονίκη», οι οποίες πρότειναν και σχετικό κείμενο που αναλύει τις αλλαγές που επιφέρει ο Νόμος, όπως η επαναφορά της διάταξης για την εκλογή των 3/5 των δημοτικών συμβούλων από την παράταξη του δήμαρχου, το όριο του 3% για την εκπροσώπηση στο δημοτικό συμβούλιο, η αύξηση της τιμής των παραβόλων για τους υποψήφιους, η 5ετής θητεία του δήμαρχου, η μείωση των μελών των δημοτικών συμβουλίων κλπ.

Την σύσκεψη παρακολούθησαν περίπου 65 άτομα και οι τοποθετήσεις επικεντρώθηκαν κυρίως στο όριο του 3%, το οποίο εκτιμάται ότι θα θέσει εκτός δημοτικών και περιφερειακών συμβουλίων σχεδόν το σύνολο των παρατάξεων αυτών.

Τρεις εργάτες της εταιρείας ΑΚΤΩΡ νεκροί από ηλεκτροπληξία στο Γυμνό Εύβοιας

Σε τραγωδία κατέληξε η εκτέλεση εργασιών συντήρησης του ΔΕΔΔΗΕ, στις 1/4 στο Γυμνό Εύβοιας. Συνεργείο της τεχνικής εταιρείας ΑΚΤΩΡ που εκτελούσε εργασίες σε

κολώνες της ΔΕΗ κεραυνοβολήθηκε από ηλεκτρικό ρεύμα. Σκοτώθηκαν 45χρονος εναερίτης που έμεινε νεκρός στην κολώνα που εργαζότανε επί δύο ώρες, 43χρονος τεχνικός που βρισκόταν στο έδαφος και 55χρονος χειριστής γερανοφόρου. Το τέταρτο μέλος του συνεργείου, ένας 35χρονος εναερίτης που βρισκόταν σε άλλη κολώνα τραυματίστηκε αλλά διέφυγε τον κίνδυνο.

Συνδικαλιστές της ΔΕΗ μιλάνε για εγκληματική αμέλεια, καθώς δεν είχε δοθεί εντολή για διακοπή του ρεύματος.

Την επόμενη μέρα πραγματοποιήθηκε η γενική συνέλευση της εταιρείας ΑΚΤΩΡ, όπου η σύγκρουση για τον έλεγχο της εταιρείας ανάμεσα στις δύο επιχειρηματικές ομάδες που την διεκδικούν, συνεχίστηκε.

Έτσι γίνονται τα λεφτά: με καλές δουλειές χωρίς επιχειρηματικό ρίσκο χάρη στην κρατική στήριξη (βλέπε δίοδια) και με στυγνή εκμετάλλευση που ενίοτε σπέρνει πτώματα.

Τράπεζα Πειραιώς: Άλλη μια αύξηση μετοχικού κεφαλαίου

Τηρήθηκαν τα πολιτικά έθιμα και σε αυτή την αύξηση μετοχικού κεφαλαίου – κρατική ενίσχυση της τράπεζας Πειραιώς. Η αντιπολίτευση κατήγγειλε σκάνδαλο και απώλειες του δημοσίου, η κυβέρνηση τήρησε σιγή ιχθύος και η ζωή προχωράει.

Σε όλες τις ανακεφαλαιοποιήσεις, αυξήσεις μετοχικού κεφαλαίου κλπ. εν μέσω κρίσης το δημόσιο βγήκε χαμένο και η χασούρα του στήριξε το χρεοκοπημένο τραπεζικό σύστημα. Από τη στιγμή που οι συγκεκριμένες τράπεζες βαφτίστηκαν «συστημικές» ή όπως λένε οι Αγγλοσάξονες το *big to fail* (πολύ μεγάλες για να χρεοκοπήσουν), ζούνε χάρη στην κρατική στήριξη. Με τη συνενοχή όλων των μνημονιακών κυβερνήσεων και όλων των μνημονιακών κομμάτων έχουν ξοδευτεί δεκάδες δις. ευρώ για την επιβίωση των τραπεζών. Οι καταγγελίες περί σκανδάλων και οι κορώνες για τα «συμφέροντα του δημοσίου» είναι άθλιες και υποκριτικές όταν γίνονται από κόμματα που έχουν κάνει ακριβώς τα ίδια σκάνδαλα και έχουν λεηλατήσει εξίσου το δημόσιο ταμείο για να στηρίξουν τα συμφέροντα των τραπεζών.

Ο νέος γύρος πολέμου στο Ναγκόρνο Καραμπάχ

Σύντομη ιστορία της περιοχής

Με τη συνθήκη ειρήνης του Γκαλιστάν που υπογράφηκε το 1813 ανάμεσα στη Ρωσική αυτοκρατορία και την Περσία μετά τον 1ο Ρωσο-περσικό πόλεμο (1804 με 1813), οι περιοχές του Νταγκεστάν, το μεγαλύτερο μέρος του σημερινού Αζερμπαϊτζάν και τμήμα της σημερινής Αρμενίας έπαψαν να αποτελούν μέρος του περσικού κράτους και ενσωματώθηκαν στη Ρωσική αυτοκρατορία. Ανάμεσα στις περιοχές αυτές ήταν και το Ναγκόρνο – Καραμπάχ. Τα σύνορα αυτά άλλαξαν πάλι μετά τον 2ο Ρωσο-περσικό πόλεμο (1826 με 1828), όταν η Περσία έχασε όλες τις περιοχές της στον Καύκασο.

Μετά την Οκτωβριανή επανάσταση, το Ν-Κ έγινε τμήμα της Υπερκαυκασιανής Δημοκρατικής Ομοσπονδίας, η οποία σύντομα διαλύθηκε και αντικαταστάθηκε από τις δημοκρατίες του Αζερμπαϊτζάν, της Αρμενίας και της Γεωργίας. Μετά από μια σύντομη περίοδο κατοχής του Ν-Κ από τον βρετανικό στρατό, η Σοβιετική Ένωση επέβαλε την εξουσία της σε ολόκληρη την περιοχή. Αποφασίστηκε τότε η ένταξη του Ν-Κ στην Σοβιετική Σοσιαλιστική Δημοκρατία του Αζερμπαϊτζάν με ευρεία αυτονομία. Τα σύνορα της περιφέρειας περιλάμβανε κυρίως χωριά με Αρμένικη πλειοψηφία, με αποτέλεσμα η πλειοψηφία του πληθυσμού της περιφέρειας να είναι Αρμένιοι.

Η στρατιωτική σύγκρουση του 1991-94

Τον Αύγουστο του 1987, Αρμένιοι του Καραμπάχ υπέγραψαν ένα ψήφισμα που ζήτηγε την ένωση της περιφέρειας του Ν-Κ με την Αρμενία. Τον Φεβρουάριο του 1988 ξεκίνησαν διαδηλώσεις Αρμενίων στο Στεπανακέρτ ζητώντας ένωση με την Αρμενία. Τον ίδιο μήνα, το Σοβιέτ των αντιπροσώπων της περιοχής ψήφισε με ψήφους 110 έναντι 17 υπέρ της μεταφοράς της διοίκησης της περιφέρειας στην Αρμενία, αίτημα που απορρίφθηκε από τη Μόσχα.

Στις 20 Φεβρουαρίου 1988 δύο κοπέλες από την αζέρικη μειονότητα βιάστηκαν στο Στεπανακέρτ. Σαν απάντηση σε αυτό το επεισόδιο, Αζέροι από την πόλη του Αγκντάμ βιάδισαν εναντίον της αρμένικης πόλης Ασκεράν, με αποτέλεσμα την πρώτη απευθείας σύγκρουση μεταξύ των δύο κοινοτήτων που άφησε δύο Αζέρους νεκρούς και πολλούς τραυματίες και από τις δύο πλευρές. Ακολούθησαν μια σειρά βίαια επεισόδια σε ολόκληρη την περιοχή.

Μετά τη διάλυση της ΕΣΣΔ το καλοκαίρι του 1991, η σύγκρουση κλιμακώθηκε. Το – ανεξάρτητο πλέον – Αζερμπαϊτζάν κατάργησε το καθεστώς ανεξάρτητης περιφέρειας του Ν-Κ, αλλάζοντας τη διοικητική διαίρεση της χώρας και φέρνοντας την περιοχή κάτω από την άμεση

διοίκηση της κυβέρνησης. Οι Αρμένιοι απάντησαν με τη διοργάνωση δημοψηφίσματος στην περιοχή, το οποίο σαμποτάρισε ο αζέρικος πληθυσμός και αποφάσισε την ανεξαρτησία της περιοχής. Από εκεί και πέρα, το λόγο είχαν τα όπλα.

Τον Μάιο του 1994, οι Αρμένιοι είχαν καταλάβει το μεγαλύτερο μέρος του Ν-Κ, αλλά και περιοχές του Αζερμπαϊτζάν γύρω από το Ν-Κ. Η περιοχή που κατέλαβαν οι αρμένικες δυνάμεις συνολικά αντιστοιχούσαν στο 14% του εδάφους του Αζερμπαϊτζάν. Οι Αζέροι αναγνώρισαν για πρώτη φορά το Ν-Κ σαν τρίτο μέρος στη διαπραγμάτευση και με ρωσική διαμεσολάβηση υπέγραψαν συνθήκη κατάπαυσης του πυρός στις 12 Μαΐου 1994. Οι Αρμένιοι του Ναγκόρνο Καραμπάχ ίδρυσαν την δημοκρατία του Αρτσάχ, κράτος που δεν έχει αναγνωριστεί από καμία χώρα – μέλος του ΟΗΕ.

Η στρατιωτική νίκη των Αρμενίων αποδίδεται από τους Αζέρους, αποκλειστικά στην υποστήριξη των Ρώσων, κάτι που δεν φαίνεται να ισχύει απόλυτα. Μια πιο αντικειμενική εκτίμηση αποδίδει την αρμένικη νίκη σε τρεις παράγοντες: στο πολιτικό χάος που επικρατούσε εκείνη την περίοδο στο Αζερμπαϊτζάν, στην πολεμική ικανότητα των Αρμενίων κατοίκων της περιοχής του Ν-Κ και στη ρωσική στρατιωτική υποστήριξη. Βασική αιτία ήταν η πολιτική αστάθεια και οι εσωτερικές συγκρούσεις των Αζέρων, σε αντίθεση με το κλίμα εθνικής ενότητας και την πολιτική σταθερότητα της Αρμενίας, κάτι που έπαιξε σημαντικό ρόλο στο ηθικό του στρατού. Σε σχέση με τη ρωσική υποστήριξη, επίσημα η Ρωσία προσπάθησε να κρατήσει ίσες αποστάσεις. Ωστόσο στο χάος που ακολούθησε τη διάλυση της ΕΣΣΔ, η κεντρική πολιτική γραμμή της Μόσχας αναφορικά με τη σύγκρουση δεν τηρήθηκε από το σύνολο του κρατικού μηχανισμού. Στον τότε υπουργό άμυνας Γκράτσεφ αποδίδεται ότι είχε ξεχωριστή ατζέντα, δείχνοντας μεροληψία υπέρ της Αρμενίας, καθώς διακηρυγμένος στόχος του ήταν να διατηρήσει τη ρωσική στρατιωτική παρουσία στην περιοχή. Επίσης, σημαντικό ρόλο έπαιξαν οι στρατιωτικοί του σοβιετικού στρατού που για βιοποριστικούς λόγους πολέμησαν σαν μισθοφόροι και με τις δύο πλευρές και κυρίως με τους Αρμένιους.

Η νίκη των Αρμενίων οδήγησε στον εκτοπισμό του αζέρικου πληθυσμού και στην αλλαγή της πληθυσμιακής σύνθεσης της περιοχής. Η απογραφή του 1989 στην περιοχή κατέγραψε 40.000 Αζέρους στο Ν-Κ, οι οποίοι εκδιώχθηκαν όλοι. Στην ίδια απογραφή καταμετρήθηκαν 84.000 Αζέροι στην Αρμενία. Και αυτοί διέφυγαν όλοι στο Αζερμπαϊτζάν. Ακόμα, 182.000 ήταν ο αζέρικος πληθυσμός στις περιοχές γύρω από το Ν-Κ που κατέλαβε η Αρμενία, σύμφωνα με απογραφή του 1979. Σύμφωνα με την κυβέρνηση του Αζερμπαϊτζάν, ο συνολικός αριθμός των Αζέρων προσφύγων

είναι 620.000, ενώ σύμφωνα με τον ΟΗΕ είναι 652.300. Οι Αρμένιοι πρόσφυγες από το Αζερμπαϊτζάν υπολογίζονται μεταξύ 300 και 500 χιλιάδων.

Η αλλαγή συσχετισμών και ο πόλεμος του 2020

Την κατάπαυση πυρός του 1994 ακολούθησε μια μακρά περίοδος διαπραγματεύσεων χωρίς αποτέλεσμα. Η Αρμενία τήρησε αδιάλλακτη στάση σε όλες τις επαφές, πατώντας πάνω στο status quo που είχε διαμορφωθεί με τα όπλα κι επιχειρώντας να παγιώσει τα κέρδη της στο στρατιωτικό πεδίο.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, οι συνθήκες που έδωσαν τη νίκη στην Αρμενία άλλαξαν. Η πολιτική κατάσταση στο Αζερμπαϊτζάν σταθεροποιήθηκε με την εκλογή του Χαϊντάρ Αλίγεφ το 1993 και του γιου του Ιλχάμ Αλίγιεφ και σημερινού προέδρου της χώρας το 2003, σε εκλογές που καταγγέλλθηκαν σαν νόθες.

Την ίδια περίοδο το Αζερμπαϊτζάν ξεκίνησε να εκμεταλλεύεται τα κοιτάσματα υδρογονανθράκων του. Τα έσοδα από την εκμετάλλευση αυτή επέτρεψαν στο Αζερμπαϊτζάν να διατηρήσει υψηλό επίπεδο στρατιωτικών δαπανών και να ανανεώσει σημαντικά τον στρατιωτικό του εξοπλισμό. Υπερείχε απόλυτα των αρμένικων δυνάμεων στην αεροπορία και το πυροβολικό και είχε σημαντική υπεροχή στα τεθωρακισμένα και τα μηχανοκίνητα του πεζικού. Ο στρατιωτικός εξοπλισμός και των δύο χωρών προερχόταν σχεδόν αποκλειστικά από τη Ρωσία. Ο στρατιωτικός προϋπολογισμός του Αζερμπαϊτζάν πλησιάζει το 1,5 δισ. δολάρια, ενώ της Αρμενίας είναι κάτω από το μισό δισ.

Η αλλαγή στο συσχετισμό δύναμης έγινε φανερή στη στρατιωτική σύγκρουση του 2016 που διήρκεσε μόλις 4 ημέρες πριν επέμβει η Μόσχα και επιβάλλει κατάπαυση πυρός. Το Αζερμπαϊτζάν κατάφερε να έχει στρατιωτικά κέρδη και να ανακτήσει τμήμα – έστω και μικρό - των απωλειών του 1994.

Η κατάπαυση πυρός διήρκεσε τέσσερα χρόνια. Στις 27 Σεπτεμβρίου του 2020 είχαμε νέα αναζωπύρωση. Οι στρατιωτικές δυνάμεις του Αζερμπαϊτζάν αυτήν τη φορά αποδείχτηκαν ισχυρότερες. Αντί για το πολιτικό χάος των αρχών της δεκαετίας του 1990 που διέλυε το ηθικό του αζέρικου στρατού και τον οδήγησε να υποχωρήσει και να παραδώσει εδάφη - πολλές φορές χωρίς μάχη - πλέον υπήρχε ισχυρή πολιτική ηγεσία, ενιαία διοίκηση κι εμπεδωμένη πειθαρχία. Το υλικό του αζέρικου στρατού ήταν ανώτερο από αυτό των Αρμενίων. Κι επιπλέον, οι συμμαχίες είχαν αλλάξει προς όφελος του Αζερμπαϊτζάν. Τούρκικες δυνάμεις ενίσχυσαν τους Αζέρους, ενώ η Ρωσία παρέμεινε πλήρως ουδέτερη αυτήν τη φορά και επενέβη μόνο για να επιβάλει μια ακόμα κατάπαυση πυρός στις 10 Νοεμβρίου 2020 και να αναπτύξει ειρηνευτικά στρατεύματα.

Η σύγκρουση έληξε με καθαρή νίκη του Αζερμπαϊτζάν το οποίο ανέκτησε το μεγαλύτερο μέρος των εδαφών που είχε χάσει το 1994. Το αποτέλεσμα του πολέμου, ενίσχυσε τον πρόεδρο του Αζερμπαϊτζάν Αλίγεφ και προκάλεσε πολιτική κρίση στην Αρμενία. Ο πρόεδρος Πασινιάν που είχε εκλεγεί μόλις το 2018 με το σαρωτικό 70% βρίσκεται αντιμέτωπος με διαδηλώσεις που ζητούν την παραίτησή του.

Βασικά συμπεράσματα

1. Τα υφιστάμενα σύνορα, όπως και οι υπάρχουσες διακρατικές συμφωνίες και συνθήκες είναι προϊόν του συσχετισμού δύναμης. Αλλαγές στο συσχετισμό δύναμης, οδηγούν σε αναθεώρηση συνθηκών, σε νέες συμφωνίες και ενίοτε σε αλλαγές συνόρων.

2. Η ήττα σε πόλεμο προκαλεί σχεδόν πάντα πολιτική κρίση και ανάλογα με τον πολιτικό συσχετισμό και τη λαϊκή κινητοποίηση μπορεί να οδηγήσει σε επαναστατική κρίση.

3. Οι αντιθέσεις μεταξύ αστικών τάξεων που δεν ανήκουν στις μεγάλες δυνάμεις, έχουν αυτόνομη δυναμική και οδηγούν ενίοτε σε πολεμική σύγκρουση, σε αντίθεση με την καραμέλα της επέμβασης των μεγάλων δυνάμεων (ή του NATO στα καθ' υμάς) που χρησιμοποιεί η Αριστερά για να αποφύγει να πάρει διεθνιστική θέση.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η αστική τάξη του Αζερμπαϊτζάν προσανατολίστηκε στη στρατιωτική επίλυση του ζητήματος από πολύ νωρίς. Γι' αυτό – μεταξύ άλλων - η κυβέρνησή του απέφυγε να απορροφήσει τους πρόσφυγες της περιοχής και μόνιμη επωδός των Αζέρων στα διεθνή φόρα ήταν ότι έχουν το μεγαλύτερο ποσοστό προσφύγων σε σχέση με τον πληθυσμό τους.

Η Ρωσία, όντας η κυρίαρχη ιμπεριαλιστική δύναμη στην περιοχή, έχει σχέσεις και επιρροή και στις δύο αντιμαχόμενες πλευρές. Τήρησε αυστηρή ουδετερότητα και δεν αντέδρασε στην εμπλοκή της Τουρκίας στη διαμάχη. Δεν ρίσκαρε ούτε μια ρήξη με την Τουρκία ούτε τις σχέσεις με το Αζερμπαϊτζάν που είναι πιο σημαντική δύναμη στην περιοχή σε σύγκριση με την Αρμενία. Παρακολούθησε από μακριά τη σύγκρουση κι επενέβη όταν έκρινε ότι η συνέχιση του πολέμου θα αποσταθεροποιούσε την περιοχή.

4. Σε περιοχές με μικτούς πληθυσμούς που έχουν ιστορική παρουσία, οι εθνοτικές διαφορές μπορούν να λυθούν είτε με επαναστατικό – κομμουνιστικό, δηλαδή με ειρηνικό – δημοκρατικό τρόπο, είτε με αστικό – εθνικιστικό. Είτε θα επιβληθεί καθεστώς ισοτιμίας και σεβασμού των εθνικών μειονοτήτων μέχρι του δικαιώματος του αποχωρισμού και του σχηματισμού χωριστού κράτους είτε θα επιβληθεί το δίκαιο της κυρίαρχης εθνότητας με τη βία και θα διαμορφωθούν εθνικά ομοιογενείς περιοχές με σφαγές και ξεριζωμό των μειονοτήτων.

Γαλλία : μια χώρα σε κρίση

Εδώ και περίπου δυο χρόνια η Γαλλία βιώνει μια κοινωνική κρίση που όμοια της σε ένταση και περιεχόμενο έχει να εμφανιστεί κατά κοινή ομολογία από τον Μάη του 1968. Η αρχή συνέβη με την αυξημένη τιμή στα καύσιμα και τα γνωστά πλέον κίτρινα γιλέκα (Gilets jaunes) τα αιτήματα των οποίων απέκτησαν με τον καιρό μια πιο ριζοσπαστική κατεύθυνση, μη φτάνοντας ωστόσο να προκαλέσουν ένα οργανωμένο πολιτικό κίνημα κατά της νεοφιλελεύθερης πολιτικής. Σχεδόν ένα χρόνο μετά, η κυβέρνηση Μακρόν αισθανόμενη κατά κάποιο τρόπο ασφαλής από την επικρατούσα κοινωνική νηνεμία, θα προσπαθήσει να περάσει σαρωτικές αλλαγές στο συνταξιοδοτικό και κατ' επέκταση στα ταμεία, όμως η αντίδραση των συνδικάτων - έστω και σπασμωδική - θα καταφέρει να βάλει φρένο στην κυβέρνηση. Η ματαίωση όμως, των σχεδίων της κυβέρνησης δεν θα έρθει από τα οργανωμένα συνδικάτα αλλά από έναν απρόβλεπτο παράγοντα: την υγειονομική κρίση του κορωνοϊού. Το νομοσχέδιο του συνταξιοδοτικού αναβάλλεται μέχρι νεότερας.

Εντούτοις, η υγειονομική κρίση δεν θα βάλει απλά φρένο στα κυβερνητικά νομοσχέδια, αλλά θα προκαλέσει μια οικονομική και κοινωνική κρίση τα αποτελέσματα της οποίας αρχίζουν να γίνονται αισθητά. Οι μεγάλες εταιρείες αρχίζουν να κλείνουν κατά τόπους σε ολόκληρη την Γαλλία φέρνοντας μαζί τους χιλιάδες απολύσεις. Τυπικά η αρχή έγινε στα μέσα Οκτώβρη με την ανακοίνωση κλεισίματος του εργοστασίου της Bridgestone στην βορειοδυτική Γαλλία, κοντά στην Λιλ, που αφήνει πίσω του 863 εργαζόμενους κυριολεκτικά στο δρόμο. Την σκυτάλη μέσα σε λίγες μέρες πήρε η Printemps, μια μεγάλη αλυσίδα πολυκαταστημάτων, ανακοινώνοντας το κλείσιμο 7 πολυκαταστημάτων σε όλη την Γαλλία. Αποτέλεσμα: 450 απολύσεις. Λίγες μέρες μετά, η Total ακολουθώντας το ντόμινο απολύσεων θα ανακοινώσει πως μέχρι το καλοκαίρι, σε ολόκληρη την χώρα, θα στείλει σε πρώτη φάση 500 εργαζόμενους στην ανεργία. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, τέλη του Νοέμβρη η Danone ανακοινώνει πως για λόγους αναπροσαρμογής (sic) θα προχωρήσει σε 5000 χιλιάδες απολύσεις σε όλο τον κόσμο, οι 500 εκ των οποίων στη Γαλλία. Ωστόσο, θα μπορούσαμε να πούμε πως η σύγχρονη φάση της αποβιομηχάνισης στην Γαλλία δεν οφείλεται και τόσο στην υγειονομική κρίση του κορωνοϊού, αλλά σε μια βαθιά συστημική κρίση που τυπικά αρχίζει το 2018 με το κλείσιμο και την μεταφορά του εργοστασίου της Whirlpool (400 περίπου απολύσεις) από την Αμιέν στην Πολωνία.

Η σύγχρονη αποβιομηχάνιση στην Γαλλία είναι η κορυφή του παγόβουνου θα λέγαμε, καθώς η βάση της γαλλικής παραγωγής αποτελείται από τις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις το 15% των οποίων, σύμφωνα με τις πιο αισιόδοξες προβλέψεις (INSEE), θα αναγκαστεί να κλείσει μέχρι το τέλος του έτους. Σε όλα αυτά έρχεται να προστεθεί και η εκτίμηση πως περίπου το 30% των μπαρ, καφέ και ρεστοράν, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του κλάδου, δεν θα μπορέσει να ανοίξει μετά το

τέλος της υγειονομικής κρίσης. Σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία του γαλλικού ΟΑΕΔ (Pôle emploi), δημοσιευμένα στις 24 Φλεβάρη του 2021, από την αρχή της πανδημίας χάθηκαν 230.000 θέσεις εργασίας. Η έρευνα που δημοσιεύτηκε, κάνει λόγο για αύξηση του ποσοστού ανεργίας από το 8% (2020) στο 10,1% (2021).

Αντιλαμβανόμαστε λοιπόν, πως η επόμενη ημέρα στην Γαλλία είναι κρίσιμη. Κυβέρνηση και συνδικάτα βρίσκονται σε κατάσταση ανασυγκρότησης προσπαθώντας να ξεπεράσουν το σοκ του προηγούμενου χρόνου. Η κυβέρνηση Μακρόν, έχει παγώσει σχεδόν όλα τα αντιδραστικά νομοσχέδια και μαζεύει δυνάμεις για την προεκλογική περίοδο, ελπίζοντας πως θα κόψει το νήμα στις εκλογές του 2022 και θα μπορέσει να επαναφέρει όλες τις αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις. Το κατεστημένο στη Γαλλία ποντάρει στον Μακρόν και είναι σίγουρο πως θα τον στηρίξει για μια δεύτερη προεδρική θητεία, ενώ ο ίδιος δίνει με κάθε ευκαιρία τα διαπιστευτήρια του και μαζεύει όσους περισσότερους μπορεί από τον χώρο της κατακερματισμένης πλέον ρεπουμπλικανικής δεξιάς. Το γαλλικό κατεστημένο, βρίσκει στο πρόσωπο του Μακρόν τον επόμενο Βοναπάρτη και ο τελευταίος φαίνεται πρόθυμος να παίξει το ρόλο αυτό.

Ένα όμως είναι σίγουρο. Η επόμενη κυβέρνηση, οποία και να είναι αυτή, θα έχει να διαχειριστεί μια πιθανά μεγάλη κοινωνική αναταραχή ως αποτέλεσμα της υψηλής ανεργίας και της συνεχιζόμενης μείωσης θέσεων εργασίας. Ο καπιταλισμός έχει φτάσει στο σημείο καμπίς και για να επιβιώσει πρέπει να προβεί στην καταστροφή κεφαλαίων, μια εξέλιξη που θα εντείνει ακόμη περισσότερο την ανεργία. Θα λέγαμε ότι σε αυτή τη νέα φάση του καπιταλισμού, ο μεγάλος ασθενής φαίνεται να είναι η Γαλλία, η οποία όπως όλα δείχνουν, θα είναι ο πυρήνας των κοινωνικών συγκρούσεων και εξελίξεων στη Ευρώπη. Ας ελπίσουμε πως ο εργατικός και λαϊκός παράγοντας θα παίξει σημαντικό ρόλο σε αυτή την εξέλιξη και θα καταφέρει να ανασυγκροτηθεί σε ριζοσπαστική και επαναστατική κατεύθυνση. Και ίσως εκείνη η παλιά προφητεία επαναληφθεί, καθώς ούτως ή άλλως η Γαλλία έχει βαθιά παράδοση σε Λουδοβίκους, αλλά και σε κοινωνικές επαναστάσεις.

Εδώ είναι το ρόδο εδώ χόρεψε. Όπως μας υπενθυμίζει ο Μαρξ από το γαλλικό 1848.

Η Λατρεία του άγιου χιτώνα του Τρέβ επαναλαμβάνεται στο Παρίσι με τη μορφή της λατρείας του ναπολεόντειου αυτοκρατορικού μανδύα: "Όταν, όμως, ο αυτοκρατορικός μανδύας καλύψει στο τέλος τούς ώμους του Λουδοβίκου Βοναπάρτη, θα γκρεμιστεί από το ύψος της στήλης της Βαντόμ ο ορειχάλκινος ανδριάντας του Ναπολέοντα.

Κάρλ Μάρξ η18^η Μπρυμαίρ του Λουδοβίκου Βοναπάρτη.

Κ. Χ.